ΟΣΟΙ ΠΟΝΟΥΝ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΑΣ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΜΑΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΕΠΙΔΙΩΚΟΝΤΩΝ ΤΗΝ ΕΞΥΨΩΣΙΝ ΚΛΗΡΟΥ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

Περίοδος Β'
Ἔτος Α'. — Ἀριθ. φύλλου 3

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ & ΔΩΡΟΥ 10

ΑΘΗΝΑΙ
16 Ὀκτωβρίου 1961
Τιμὴ φύλλου Δραχ. 2

Δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι, μιᾶς γυναικὸς ἄνδρα, τοῦ ἰδίου οἴκου καλῶς προϊστάμενον, τέκνα ἔχοντα ἐν ὑποταγῇ. Εἰ δέ τις τοῦ ἰδίου οἴκου προστῆναι οὐκ οἶδε, πῶς Ἐκκλησίας Θεοῦ ἐπιμελήσεται ;

(Ἀπόστ. Παῦλος Α. Κορ. Γ' 2)

Οὐδὲ αὐτὴ ἡ φύσις διδάσκει ὑμᾶς ὅτι ἀνὴρ μὲν ἐὰν κομᾶ ἀτιμία αὐτῷ ἐστι, γυνὴ δὲ ἐὰν κομᾶ, δόξα αὐτῇ ἐστι ;

(Ἀπόστ. Παῦλος Κορινθ. Α ΙΑ' 14)

ΤΟ ΟΧΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

Κατ' εὐχήν, λοιπόν, ἐτελείωσαν αἱ ἐργασίαι τοῦ ἐν Ρόδῳ Πανορθοδόξου Συνεδρίου μας. Τὰ θέματα τὰ ὁποῖα εἶχον ἐπιλεγῆ πρὸς συζήτησιν κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ σεπτοῦ Πατριαρχείου μας γενόμενον προγραμματισμόν, ἐνεγράφησαν κανονικῶς τῇ συμφωνίᾳ πάντων τῶν ἀντιπροσώπων εἰς τὸν πίνακα, διὰ νὰ τεθοῦν ὑπ' ὄψει τῆς προσεχῶς καὶ κατὰ τὰς προβλέψεις τοῦ Πατριαρχείου μας περὶ τὸ 1962 ἢ 63 συγκαλουμένης Πανορθοδόξου Προσυνόδου.

Καὶ ἀνέπνευσεν ὁ λαός, καὶ ἐχάρησαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ ὅτι, ἐπὶ τέλους, ἡ Ἐκκλησία μας θὰ ἴδῃ καλυτέρας ἡμέρας καὶ ὁ Κλῆρος μας θὰ ἀποκτήσῃ σωστοὺς παπάδες, ὅπως πολὺ ἐπιγραμματικῶς ἐξεφράσθησαν οἱ παρευρεθέντες ἀνθρωπισταὶ παρατηρηταὶ τοῦ Συνεδρίου, Ἕλληνες καὶ ξένοι.

Καί, ἐνῶ τὰ πράγματα ἔβαινον οὕτω μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ καὶ ἠλπίσθη πρὸς στιγμὴν ὅτι, συμφώνως μὲ τὴν ἐν πνεύματι Θεοῦ ἀκολουθητέαν γραμμὴν τὰ ζωτικώτερα ζητήματα, μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν ἑνότητα, θὰ ἐνεγράφοντο παμψηφεὶ εἰς τὸν πίνακα, ἔπεσεν ὡς βόμβα ὑδρογόνου ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς θυμηδίας τῶν Ἀντιπροσώπων ἡ ἐπάρατος μειοψηφία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ζήτημα ἐκεῖνο ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν τακτοποίησιν τοῦ ὁποίου σύμπας ὁ Λαὸς ἀνέμενεν τὴν ἀληθινὴν ἀνόρθωσιν τῆς Ἐκκλησίας του, τὸ ζήτημα τοῦ γάμου.

Ὄχι, λοιπόν, ἀπεφάνθησαν οἱ ὑπεράνθρωποι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Κάτω ὁ γάμος. Καὶ ἐχρησιμοποίησαν, δυστυχῶς, ὡς φερέφωνα τῆς ἀσυγχωρήτου παραφωνίας των ἀνθρώπους μορφωμένους καὶ συνετούς, προσωπικότητας αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀναδείξει τὰς θεολογικὰς ἕδρας τοῦ Πανεπιστημίου μας, διὰ νὰ μεταφέρουν αὐτοί τὸ ἐξ Ἀθηνῶν δηλητήριον διὰ τοῦ ὁποίου ἐκ προμελέτης θὰ ὑπενόμευον ὁλόκληρον τὸ ἑτοιμόρροπον ἐκκλησιαστικὸν οἰκοδόμημα.

Καὶ παραθέτομεν τὴν σχετικὴν εἰδησεογραφίαν, ὅπως ἀκριβῶς τὴν παρελάβομεν ἀπὸ τὰς ἀνταποκρίσεις πρὸς τὸν ἡμερήσιον τύπον, διὰ νὰ μὴ μείνῃ οὐδεμία ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀληθείας τῶν γεγονότων τὰ ὁποῖα, δυστυχῶς διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, συνετάραξαν ὄχι μόνον τοὺς παρακαθημένους, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὴν διεθνῆ χριστιανικὴν γνώμην.

«Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι οὐδεὶς διετύπωσεν ἀντίρρησιν διὰ τὰ θέματα τῆς ἀναπροσαρμογῆς τῆς νησιτείας διὰ τὴν συμμετοχὴν τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὰ κωλύματα τοῦ γάμου καὶ τὸ ἔνδυμα τῶν ἱερέων.

Τὸ σημεῖον τὸ ὁποῖον παρουσίασε μοναδικὴν παραφωνίαν μέσα εἰς τὴν φιλικὴν ἀτμόσφαιραν, ὑπῆρξε ἡ μειοψηφισις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν μετὰ τὴν χειροτονίαν, ὡς καὶ τοῦ δευτέρου γάμου τῶν ἐν χηρείᾳ διατελούντων ἱερέων. Εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς ἱεράρχας Μυτιλήνης, Μαρωνείας καὶ Ἰωαννίνων, ὡς καὶ τοὺς καθηγητὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου κ.κ. Ἀλιβιζᾶτον καὶ Μπρατσιώτην, ἠναγκάσθησαν νὰ μειοψηφίσουν, διότι, ὡς ἄφισαν νὰ ἐννοηθῇ, ἔλαβον εἰδικὴν ἐντολὴν πρὸς τοῦτο ἀπὸ τὴν διοικοῦσαν Σύνοδον καὶ οὕτω τὸ ζωτικώτατον τοῦτο διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ζήτημα διεγράφη. Ὡς δὲ εἶναι γνωστὸν καὶ μία ἀρνητικὴ ψῆφος εἶναι ἀρκετὴ διὰ τὴν διαγραφὴν ἑνὸς θέματος. Παρὰ ταῦτα, οἱ ξένοι ἀντιπρόσωποι, καθὼς καὶ τῶν ἑλληνοφώνων Πατριαρχείων, ἐδήλωσαν ὅτι θὰ ἐπαναφέρουν τὸ θέμα καὶ θὰ ἐπιμείνουν διὰ τὴν ἐγγραφήν του, διότι τὸ θεωροῦν θεμελιώδους καὶ βασικῆς σημασίας. Πρὸς τοῦτο, ὁ Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Δαμασκηνός, εὑρισκόμενος εἰς Ρόδον, ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ἀπὸ τὴν Ἱεραρχίαν, πῶς ἡ Σύνοδος ἔδωκεν τοιαύτην ἐντολήν, ἐλθοῦσα εἰς σύγκρουσιν μὲ ὅλας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας τοῦ κόσμου».

Δύστυχη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ! Ἐπέπρωτο νὰ χάσῃς τὴν αἴγλην Σου καὶ τὴν δόξαν Σου, ἀπὸ τοὺς ἰδίους Σου υἱούς, οὓς ἐξέθρεψας καὶ εἰς οὓς ἤλπισας τὴν διαιώνισιν τοῦ κάλλους καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας Σου! Διότι, ἂν τώρα ποὺ τοὺς ἐδόθη — ἄνωθεν ἀσφαλῶς — ἡ ἀφορμὴ καὶ ἡ εὐκαιρία νὰ κερδίσουν τὸ μεγάλο ζήτημα ποὺ κατατρώγει ἀπὸ αἰώνων, σὰν ἀδηφάγο σαράκι, τὰ θεμέλιά Σου δὲν ἐπωφελήθησαν, δὲν πρόκειται τοῦτο νὰ τακτοποιηθῇ ποτέ, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν θὰ καταπαύσῃ ποτὲ ὁ θρῆνος Σου καὶ δὲν θὰ σταματήσῃ ποτὲ ὁ ἐξοργιστικὸς σκανδαλισμὸς καὶ ἡ δυσφορία τοῦ Χριστεπωνύμου Σου πληρώματος!

Νωπαὶ εἶναι ἀκόμη αἱ διαμαρτυρίαι τῆς χιλιάδος καὶ πλέον τῶν Θεολόγων ποὺ ἀναμένουν τὴν τακτοποίησιν τοῦ ζητήματος, διὰ νὰ πλουτίσουν τὰς τάξεις τοῦ Κλήρου πρὸς τὸ συμφέρον Σου, νωπαὶ παραμένουν πάντα καὶ αἱ καθημεριναὶ ἐπικλήσεις τῶν οἰκογενειαρχῶν ἐν χηρείᾳ ἱερέων Σου ποὺ προσμένουν μὲ ἀνείπωτον ἀγωνίαν νὰ παραδώσουν τὴν τύχην τῶν παιδιῶν των εἰς μίαν νέαν μητέρα καὶ οὕτω νὰ σταματήσῃ τὸ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἐπικίνδυνον καὶ ἀτελείωτον δρᾶμα δι' ἑαυτοὺς καὶ τὰς οἰκογενείας των.

«Τὰ χειρότερα παιδιά — μοῦ ἔγραφε φίλος ἱερομόναχος — βγαίνουν τῶν παπάδων!» Ἀλλά, πῶς νὰ μὴ βγοῦν τὰ χειρότερα — ἂν καὶ ἐν μέρει ἀκόμη πιστεύωμεν εἰς τὴν περίπτωσιν — ἀφοῦ τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν ἀπώλεσαν ἀπὸ νηπιώδη κατάστασιν τὴν μητέρα των καὶ ἐγκατελείφθησαν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ; Ἰδοὺ ἀμέσως μία μεγάλη πτυχὴ εἰς τὴν ὁποίαν πονεῖ τὸ ὄχι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν ἄλλην ἐδροτάτην πτυχὴν ποὺ ἀποτελεῖ γάγγραιναν διὰ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸ ζήτημα τῆς ἀγαμίας τοῦ ἀνωτέρου μας κλήρου.

Ἡ κοινανία, μὴ ἀνεχομένη περαιτέρω καταρράκωσιν τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας, ἔχει δώσει ἀπὸ πολλοῦ τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου γνώμην της: Ἡ ἔγγαμον κλῆρον ἤ, ἐφ' ὅσον οἱ ἴδιοι αὐτοὶ ἀπεμπολοῦν τὸν γάμον καὶ ποδοπατοῦν τὴν ἱερότητα τοῦ Μυστηρίου. Ἃς τὸ καταλάβουν καλά, ὅτι δὲν ἔχουν καμμίαν θέσιν εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωήν, ὁπότε ὡς ἱερομόναχοι πρέπει νὰ πάρουν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὰς μονάς των, ἐκεῖ ποὺ τοὺς ἔχει προορίσει ἀρχικῶς ἡ τάξις τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ κοινωνία μας δὲν θέλει πλέον ἀγάμους κληρικούς οὔτε ἀνέχεται νὰ σκανδαλίζεται καὶ νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν της, παρακολουθοῦσα τὰ καθημερινὰ κατορθώματάτων. Τὸ σύνθημα ἔχει δοθῇ πρὸ πολλοῦ: Ἢ ἔγγαμον εἰς τὰς πόλεις, ἢ ἄγαμον εἰς τὰς μονὰς τῆς μετανοίας των. Καμμίαν θέσιν δὲν ἔχουν οἱ ἄγαμοι εἰς τὰ ἀπόρρητα τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Οἰκογένεια θὰ πῇ παπᾶς ἔγγαμος, ἀνεξαρτήτως ἂν κάποτε καὶ οὗτος, ἐπιλήσμων τῆς ἱερᾶς του ἀποστολῆς ἐμπλέκεται εἰς τὰ τῶν ἐγκοσμίων, σκανδαλίζων καὶ ἐξεγείρων τὴν συνείδησιν τῶν χριστιανῶν. Ὡς τοιοῦτοι θὰ καθαιροῦνται ἐκ τοῦ ἱεροῦ ὑπουργήματός των καὶ οὕτω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ ἐκλείψουν οἱ ἀνάξιοι καὶ θὰ παραμείνουν οἱ εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι.

Τὰ ἀπόρρητα τῆς γυναικὸς ὡς συζύγου καὶ ὡς μητέρας, εἶναι πάντη ἀφύσικον νὰ μεταδίδωνται εἰς τοὺς μὴ γνόντας ποτὲ τὰ ἀπασχολοῦντα τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν ποικίλα ζητήματα. Ποίαν ἄλλην ἀποστολὴν ἔχουν; Τὴν τοῦ διδασκάλου ἴσως; Ταύτην ἀσκοῦν ἤδη οἱ ἔγγαμοι ἱερεῖς, ἐφ' ὅσον οἱ τελευταῖοι νόμοι τοὺς θέλουν μορφωμένους καὶ ἐπιστήμονας. Μήπως, ὡς ἱεροκήρυκας; Ἤδη, εἰς τοὺς περισσοτέρους Ναοὺς ὁμιλοῦν ἔγγαμοι κληρικοὶ καὶ τὸ κήρυγμά των καθίσταται περισσότερον σοβαρὸν καὶ εὐπρόσδεκτον, ὡς προερχόμενον ἀπὸ ἀνθρώπους τῶν ὁποίων τὴν ψυχὴν ἔχει χαλιβδώσει ὁ πόνος, τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ πεῖρα τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς.

Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὸ πληρώσουν ἀκριβὰ τὸ ὄχι των αὐτῶν οἱ ἰθύνοντες τὰ τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἂν δὲν τὸ προβλέπουν οἱ ἴδιοι, τὸ διεῖδον καλῶς οἱ Ὀρθόδοξοι ἐκπρόσωποι τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν οἱ ὁποῖοι, διὰ νὰ μετριάσουν τὴν μαύρην ἐντύπωσιν καὶ νὰ καθησυχάσουν κάπως τὴν συνείδησίν των, ἐδήλωσαν ὅτι θὰ ἐπιμείνουν ἐπὶ τοῦ θεμελιώδους ζητήματος καὶ θὰ τὸ ἐπαναφέρουν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι, ἔστω καὶ τὴν τελευταίαν στιγμήν, θὰ ἀνανήψῃ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία καὶ θὰ ἀνοίξῃ πρὸς τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ἀλήθειαν τοὺς κεκλεισμένους ὀφθαλμούς της.

Ο ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΤΗΣ

Ἀπὸ τὴν ἐν Ρόδῳ Πανορθόδοξον Διάσκεψιν (Σεπτέμβριος — Ὀκτώβριος)

Ἀντιπρόσωποι τοῦ ἐγγάμου ἐνοριακοῦ Κλήρου

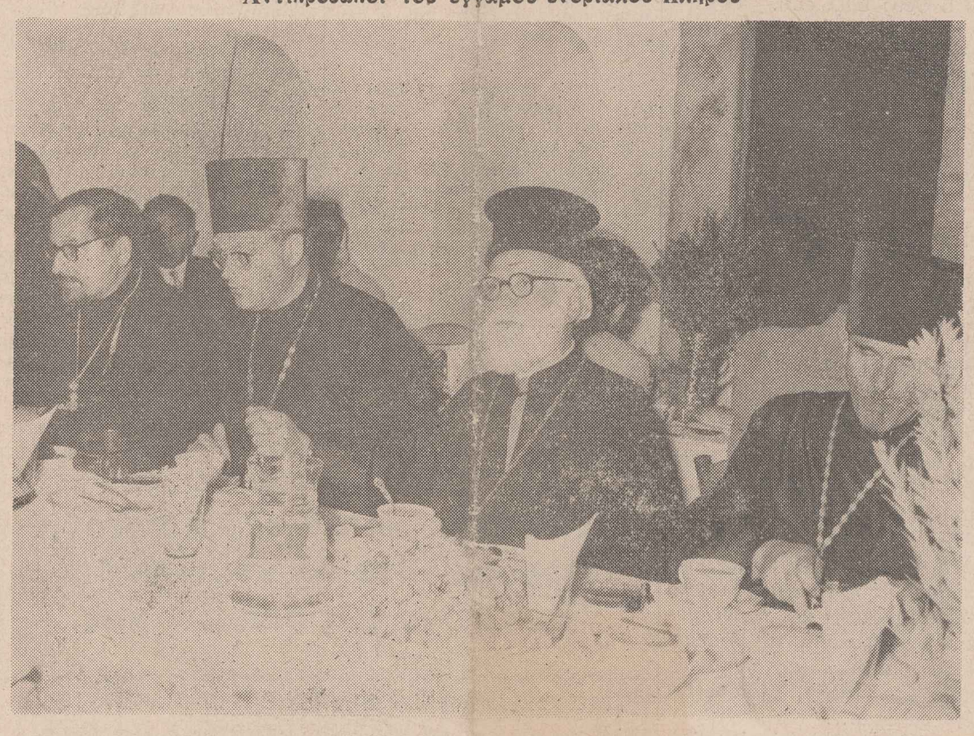

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: Βιτάλιος, Πρωτοπρεσβύτερος τῆς Ρωσσικῆς ἐκκλησίας, Πρωτοϊερεὺς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας, καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας, Νικόλαος Π Παπαδόπουλος πρώην καθηγητὴς ἐν Πάτραις, Πρωτοπρεσβύτερος Ἀθηνῶν, Πρωτοπρεσβύτερος τῆς Αὐτονόμου Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Τσεχοσλοβακίας

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ὁ γάμος τῶν κληρικῶν

Ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθοδόξου Συνεδρίου τῆς 10ης Μαΐου—8 Ἰουνίου τοῦ 1923 ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μεγάλου μεταρρυθμιστοῦ τῆς Ἐκκλησίας Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη.

2ον

Σημ. Ἐκκλ. Μεταρρ.— Τὰ πρακτικὰ τῆς Γ' καὶ Δ' συνεδρίας δὲν θὰ τὰ δημοσιεύσωμεν ἐνταῦθα, ὡς ἀναφερόμενα εἰς τὸ θέμα τοῦ ἡμερολογίου.

Ε' Συνεδρία. — Τετάρτη 28 Μαΐου 1923.

Προκαθημένης τῆς Α Θ. Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Μελετίου, ἄρχεται ἡ συνεδρίασις τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου.

Ἡ Α.Θ. Παναγιότης.— Πρὶν ἢ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, ἐπιθυμῶν νὰ δώσω τὸν λόγον εἰς τὸν καθηγητὴν κ. Δημητρέσκου, μέλλοντα νὰ ἀναχωρήσῃ σήμερον, ὅπως ἀναπτύξῃ τὰς σκέψεις αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν.

Σημ. Ἐκκλησ. Μεταρρυθ.— Κατὰ τὴν Γ' συνεδρίαν, ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνέστησεν εἰς τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς τὸν ἐκ Βουκουρεστίου ἀφιχθέντα καθηγητὴν τῆς Θεολογίας ἐν τῷ ἐκεῖ Πανεπιστημίῳ κ. Δραγομῆρον Δημητρέσκου, ἄρχοντα, νομοφύλακα τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, παρακαλέσασα ἅμα αὐτὸν ὅπως κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς αὐτοῦ παρευρίσκεται εἰς τὰς συνεδρίας τῆς Ἐπιτροπῆς, δυνάμενος διὰ τῶν γνώσεων αὐτοῦ, ἵνα συμβάλῃ εἰς τὸ ἔργον αὐτῆς.

Ὁ καθηγητὴς Δημητρέσκου.— Μετὰ τὸ ἡμερολόγιον προβάλλει τὸ ζήτημα τοῦ β' γάμου τῶν ἱερέων ὡς ζήτημα λίαν ζωτικὸν διὰ τὰς Ἐκκλησίας, ἰδίως διὰ τὴν Σερβικὴν καὶ τὴν Ρουμανικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Ρωσσικήν, προκειμένου γενικῶς περὶ τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν. Ἡ ἐκκλησία ὡς μήτηρ φιλόστοργος ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν βίον τῶν πιστῶν, τόν τε θρησκευτικὸν καὶ τὸν κοινωνικόν, καὶ πάντοτε φροντίζει ὅπως μεταξὺ ποιμένων καὶ ποιμνίου ὑπάρχωσι καὶ διατηρῶνται αἱ ἀπαιτούμεναι σχέσεις. Διὰ τοῦτο καὶ ἔδωκε σημασίαν εἰς τὸ παρουσιασθὲν ζήτημα τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν, τὸ ὁποῖον προβάλλει κατ' ἄλλον τρόπον εἰς διαφόρους Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα ὑπὸ μορφὴν ἐπείγουσαν, διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ ἀπαιτεῖται ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἀποφασίσῃ συντόμως. Ὅταν πρὸ δύο ἐτῶν ἤμην εἰς Βελιγράδιον, οἱ ἐκεῖ ἀρχιερεῖς καὶ ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, μοὶ ὡμίλησαν διὰ τὸ ζήτημα τοῦ β' γάμου τῶν κληρικῶν καὶ ἐτόνισαν τὸ ἐπεῖγον τῆς λύσεως τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος διὰ σοβαροὺς λόγους ἐκκλησιαστικοὺς καὶ πολιτικούς. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὸ ζήτημα παρουσιάζεται καὶ ἐν τῇ Ρουμανικῇ Ἐκκλησία. Ὁ Πανοσιολ. ἀρχιμ. Σκριμπὰν δύναναι νὰ συνομολογήσῃ ὅτι ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου πόσον κινοῦνται καὶ ἐνδιαφέρονται οἱ ἱερεῖς. Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα οἱ ἱερεῖς συνελθόντες ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ συσκεφθέντες ὑπέγραψαν πρωτόκολλον σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο. Καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὸν ἐλθόντες ἐπέδωκαν σχετικὸν ἔγγραφον τινὲς τῶν χηρευσάντων ἱερέων.

Τὸ ζήτημα ἐπίσης προβάλλει καὶ εἰς τὴν Ρωσσικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ ἐκεῖ ὑπὸ ἄλλην μορφήν. Ἐκεῖ ἔχομεν **ἱερεῖς ἐγγάμους προαχθέντας εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα.**

Ὥστε τὸ ζήτημα γενικῶς τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν εἶνε πολὺ ζωτικὸν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ ἡμέτερον συνέδριον καλεῖται σήμερον, ὅπως ἐξετάσῃ κατὰ βάθος καὶ κατὰ πλάτος, ἀπό τε **δογματικῆς, κανονικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀπόψεως** τὸ ζήτημα καὶ ἔχον ὑπ' ὄψει καὶ τὸ ἐπεῖγον αὐτοῦ καὶ τὴν σημερινὴν ἐν γένει κατάστασιν, τὴν παρατηρουμένην ἰδίως εἰς ὡρισμένας ἐκκλησίας, νὰ εἰσηγηθῇ τὴν προσήκουσαν λύσιν. **Δογματικῶς δὲν ἐμποδίζεται** ἡ λύσις αὕτη. Οἱ κανόνες τῶν ἁγίων Συνόδων ὁμιλοῦν βεβαίως ρητῶς περὶ τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν, ἀλλ' οἱ κανόνες οὗτοι εἶχον ὑπ' ὄψει **τὰς τότε καιρικὰς ἀνάγκας;** καὶ ἰδίως τὴν ἀποφυγὴν σκανδάλων ἐν τῇ Ἐκκλησία. Αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἀπεφασίσθη, ὅπως ὁ ἐπίσκοπος μὴ ἦ ἔγγαμος. Σήμερον ὅμως **ἐξέλιπον καθ' ὁλοκληρίαν** οἱ προκαλέσαντες τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην λόγοι. Ἔπειτα τὸ μυστήριον τοῦ γάμου εἶνε καὶ θεωρεῖται τίμιον. Τοιοῦτον τὸ θεωρεῖ καὶ ἡ Ἁγία Γραφὴ καὶ ἡ Ἱερὰ Παράδοσις. Μόνον ἐν τῷ μυστηρίῳ τούτῳ ὁ ἱερεὺς καὶ ἐν γένει ὁ κληρικὸς δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καὶ ἀγάπης ζωήν. Ἐκτὸς τοῦ μυστηρίου τούτου οὐ πάρχει φόβος νὰ ζήσῃ **ἄλλην ζωὴν** καὶ τότε θὰ ἀποβῇ **σκάνδαλον** ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Κατόπιν ὅλων τὰ ὁποῖα εἶπον, εἶμαι τῆς γνώμης ὅπως ἡ Ἐκκλησία, ἡ ἔχουσα τὸ δικαίωμα τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, λύσῃ τὸ ζωτικὸν τοῦτο ζήτημα κατὰ τὰς σημερινὰς ἀνάγκας, εἰς τὰς ὁποίας εὑρίσκεται. Τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον δύναται καὶ πρέπει ἐπειγόντως μάλιστα νὰ ἐκφράσῃ μίαν εὐνοϊκὴν γνώμην, τὴν ὁποίαν καὶ νὰ ἀναφέρῃ ἐπειπερ ἀρμοδίως εἰς τὰς ἐπὶ μέρους αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου.

Ἡ Α.Θ. Παναγιότης. Ποιεῖσθε διάκρισιν μεταξὺ τοῦ ἑνὸς γάμου δι' ὅλους τοὺς βαθμοὺς καὶ τοῦ β' γάμου τῶν χηρευόντων ἱερέων;

Ὁ κ. Δημητρέσκου. Ὁ μὲν β' γάμος τῶν χηρευόντων ἱερέων θὰ **ἐπιτραπῇ κατ' οἰκονομίαν** ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐκτιμώσης τὰς σημερινὰς ἀνάγκας, **ὁ δὲ εἷς γάμος ἐπιτρέπεται εἰς ὅλους τοὺς βαθμούς,** μὴ ἰσχυόντων πλέον τῶν ἄλλοτε ἐν τῇ Ἐκκλησία παρουσιασθέντων λόγων.

Ἡ Α.Θ. Παναγιότης. Εὑρίσκετε αὐσιώδη λόγον μονίμου προτεραιότητος μεταξὺ τῶν μυστηρίων γάμου καὶ ἱερωσύνης;

Ὁ κ. Δημητρέσκου. Ὁ γάμος εἶνε τίμιος, εἶνε μυστήριον ἱερὸν καὶ ἅγιον καὶ δὲν εὑρίσκω οὐδένα λόγον τοιαύτης προτεραιότητος μονίμου.

Ἡ Α.Θ. Παναγιότης. Εὐχαριστεῖ τὸν κ. Καθηγητὴν προσθέσας ὅτι θεωρεῖ πλεονέκτημα τὸ ὅτι ἠκούσθη ἐπὶ Συνεδρίου ἡ γνώμη αὐτοῦ.

(Συνεχίζεται)

ΑΡΘΡΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΕΧΗ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΓΓΑΜΟΥΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ;

Ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τοῦ θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ «Νέα Ζωὴ» τῆς Κρήτης ἐν ἐπίκαιρον, ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐν Ρόδῳ Διορθοδόξου Διασκέψεως, ἄρθρον, δημοσιευθὲν πρὸ τριάκοντα ἐτῶν καὶ πλέον, ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ λογίου Πρωθιερέως κ. Νικ. Π. Παπαδοπούλου. Μαρτυρεῖται σαφῶς ὅτι ἡ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν σκέψεων τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας ληφθεῖσα ἀπόφασις τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, περὶ γενικῆς ἀγαμίας τῶν ἐπισκόπων, δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, ἤτοι τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν γένει. Αἱ ἐκ τοῦ Πατριαρχείου Κων]πόλεως πνευματικῶς ἐξαρτώμεναι Ἐκκλησίαι, ἠγνόησαν τὴν ἐναντίον τῆς Ἁγίας Γραφῆς ληφθεῖσαν ἀπόφασιν καὶ ἐξηκολούθουν νὰ χειροτονοῦν καὶ ἐγγάμους ἐπὶ ἑκατονταετηρίδας ὁλοκλήρους μετὰ τὴν ἀπόφασιν. Διὰ τοὺς πολλοὺς πιστοὺς εἶναι τὰ ἑπόμενα μία ἄγνωστος σελὶς τιμῶσα τὴν Ἀνατολικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τὴν πάντοτε τηροῦσαν πιστῶς τὰς διατάξεις τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῆς κελευούσης τὸ ἔγγαμον τῶν ἐπισκόπων.

Ἡ Σύνταξις

Ὡς γνωστὸν ἡ ἐν Τρούλλῳ (ΣΤ' Οἰκουμενικὴ) συνελθοῦσα, κατὰ τὸ ἔτος 692 μ. Χ. Σύνοδος, διὰ τοῦ ΜΗ (=48), Κανόνος αὐτῆς, ὥρισε, πιθανῶς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς μέχρι τότε πολιτειακῆς νομοθεσίας, μετὰ μεγάλης διστακτικότητος, ὅπως ἡ σύζυγος τοῦ ἐπισκοπῆν καταλαβόντος κληρικοῦ, κατόπιν κοινῆς συμφωνίας ἀμφοτέρων, μὴ συνοικῇ μετὰ τοῦ συζύγου - Ἐπισκόπου, ἀλλὰ ν' ἀπέρχηται εἰς Μονὴν μακρὰν τῆς τοῦ Ἐπισκόπου ἐπισκοπῆς κειμένην. Προσέτι ἐθέσπισεν ἡ αὐτὴ Σύνοδος διὰ τοῦ ἰδίου Κανόνος, ὅπως ἡ σύζυγος ἀπολαύῃ τῆς «προνοίας τοῦ Ἐπισκόπου», ἤτοι νὰ συντηρῆται ὑπ' αὐτοῦ ἐὰν αὕτη δὲν ἔχῃ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως. Ὁ Κανὼν ὅμως οὗτος δὲν ἐτηρεῖτο ὑπὸ συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσκοποι ἐχειροτονοῦντο οἱ μᾶλλον ἱκανοί, ἀδιακρίτως, ἐκ τοῦ ἐγγάμου κλήρου. Οἱ ἐκ τῶν ἐγγάμων ὅμως κληρικῶν λαμβανόμενοι, ἐξηκολούθουν μετὰ τὴν χειροτονίαν των, καὶ μετὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς Ἐπισκοπικῆς ἐξουσίας, νὰ διάγωσιν ὡς καὶ πρότερον, ἤτοι νὰ ζῶσι μετὰ τῶν συζύγων των. Οὐδόλως ἐλάμβανον ὑπ' ὄψιν τὸν Κανόνα τῆς ἄνω Συνόδου. Καὶ ἔζων ἐν ταῖς οἰκίαις ἐν αἷς κατώκουν πρότερον καὶ δὲν ἔπεμπον τὰς συζύγους των εἰς γυναικείας Μονάς, ὄχι ἐπί τινα ἔτη, μετὰ τὴν θέσπισιν τοῦ ἄνω Κανόνος, ἀλλ' ἐπὶ πολὺ μακρὸν χρόνον. Πρὸς γενίκευσιν καὶ ἐπικράτησιν τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐν Τρούλλῳ Συνόδου παρῆλθον πολλοὶ αἰῶνες. Μάλιστα. Αἰῶνες!! ὁλόκληροι!! Εἶχον παρέλθει πεντακόσια (500) καὶ πλέον ἔτη ἀπὸ τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου μέχρι τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντινουπόλεως Ἰσαακίου τοῦ Ἀγγέλου (1185 - 1195) οἱ Ἐπίσκοποι, Μητροπολῖται καὶ Ἀρχιεπίσκοποι ἔζων μετὰ τῶν «νομίμων γυναικῶν» καὶ διηύθυνον τὰς ἑαυτῶν Μητροπόλεις ἢ Ἀρχιεπισκοπὰς ὅλως ἀσκανδαλίστως. Ὅτι ἡ Ἐκκλησία μετ' ἐπίμονον ἀγῶνα, κατὰ τῶν ἀντιφρονούντων, καὶ μετὰ μακρότατον χρόνον ἐπέβαλε τὸν ἄνω Κανόνα, καταφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ κατωτέρω Βασιλικοῦ Σημειώματος τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντινουπόλεως Ἰσαακίου Ἀγγέλου «περὶ τοῦ ἀποκείρασθα

Μία σύγχρονη ἀληθινὴ ἱστορία

Σὰν μυθιστόρημα

ΝΕΚΡΟΙ ΠΟΥ ΞΑΝΑΖΟΥΝ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Π. Φωτοπούλου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Φύσις ρομαντικὴ καὶ εὐγενικιὰ κατέβαινε κάθε βραδάκι στὴν παραλία, κάνοντας συντροφιὰ μὲ τὴ θάλασσα καὶ πρὸ παντὸς περνῶντας τὶς ὧρες του εἰς τὸ ἀγαπημένο του κόττερο. Τὰ βράδια, ὅταν πιὰ σουρούπωνε καὶ θἄπρεπε νὰ ἐγκαταλείψη τὰ ἀγαπημένα του σπόρ, τὴν ἱστιοπλοΐα, τὸ κολύμπι καὶ τὸ ψάρεμα, κατέφευγε σὲ κανένα ἀπόμερο παραθαλάσσιο μαγαζάκι ὅπου μὲ συντροφιὰ πότε τὸν ἑαυτό του καὶ πότε τοὺς ἁπλοϊκοὺς ψαράδες τῆς γειτονιᾶς ἔπινε κανένα κρασάκι καὶ ἄκουγε ἀνέκδοτες χαριτωμένες ἱστοριοῦλες ἀπὸ τὴν περιπετειώδη ζωή τους.

Σὰν ἄνθρωπος ὅμως ποὺ ἦταν εἶχε καὶ τὶς συνειθισμένες ἀνθρώπινες ἀδυναμίες του. Θὰ νόμιζε κανείς, βλέποντάς τον ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ νὰ συντροφεύῃ γυναῖκες ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ διακρίνονταν γιὰ τὸ ἦθος τους, πῶς θὰ ἦταν ὁ τρελλότερος τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ὅμως, γι' αὐτοὺς ποὺ τὸν ἤξεραν δὲν ἀποτελοῦσε τὸν ἀσυγκράτητο καὶ τρελλό. Μέσα στὸ πέλαγος τῆς παράξενης ζωῆς του καὶ τῶν τόσων του ἀρετῶν εἶχε τὴ μανία νὰ συντροφεύῃ τὶς ἐλεύθερες αὐτὲς γυναῖκες ὄχι γιὰ νὰ διασκεδάζῃ μαζί τους ἀλλὰ γιὰ νὰ τὶς φέρῃ στὸν ἥσυχο, τὸν ἠθικὸ καὶ χριστιανικὸ δρόμο.

Μὲ κάποια ἀπ' αὐτὲς ἔχει ἰδιαίτερη φιλία. Εἶναι μιὰ μικροῦλα ξανθιὰ καὶ προσπαθεῖ μῆνες τώρα ποὺ τὴν κάνει παρέα νὰ τὴν νουθετήσῃ.

—Ἄκουσε κορίτσι μου, ἄκουσε Μαριάννα: Ἡ ζωὴ ἔχει ἀξιώσεις ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο περισσότερες ἀπὸ ὅτι ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἀπ' αὐτήν.

Εἶναι κρῖμα ἕνα κορίτσι στὴν ἡλικία σου νὰ μὴν ἔχῃ τὸ ἰδανικό του στὴ ζωή. Καὶ τὸ ἰδανικὸ κάθε κοριτσιοῦ, ὅπως θὰ ξέρεις, εἶναι νὰ βρῇ τὸν ἄνθρωπό του, νὰ παντρευτῇ, νὰ γίνῃ νοικοκυρὰ καὶ μητέρα. Μὴ φθείρεις, παιδί μου, τὸν ἑαυτό σου μὲ συντροφιές, ποὺ ὄχι μόνο δὲν σὲ ὀφελοῦν, ἀλλ' ἀντιθέτως σὲ καταστρέφουν καὶ στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα. Ἔπειτα, σκέψου καὶ τὸ Θεὸ ποὺ παρακολουθεῖ πάντοτε τοὺς ἀνθρώπους, ἀφοῦ δὲν τοὺς κρίνει μονάχα ἡ κοινωνία. Θὰ εὐχαριστηθῶ πολύ, ὅταν κάποια μέρα θἄρθῃς νὰ μοῦ πῆς πῶς παντρεύεσαι. Κύτταξε γύρω ὅλους αὐτοὺς ποὺ ζοῦν καὶ κινοῦνται. Ὅλοι ἔχουν τὸ ἰδανικό τους. Ὅλοι μοχθοῦν γιὰ νὰ ζήσουν τίμια, γιὰ νὰ δημιουργήσουν. Ὅλοι ἐλπίζουν πῶς θὰ βροῦν κάποτε ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦν.

Ἡ κοπέλλα ἄκουγε μὲ προσοχὴ τὰ λόγια τοῦ Λάκη καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ δάκρυα ἐγέμισαν τὰ μάτια της, ἀφοῦ δυὸ λόγια ξέφυγαν αὐθόρμητα ἀπὸ τὰ χείλη της:

—Ποτέ, μὰ ποτὲ δὲ μοῦ μίλησε ἄνθρωπος ὅπως ἐσύ. Ἀλήθεια, πόσο καλὸς εἶσαι! Θὰ προσπαθήσω νὰ γίνω καλὴ καὶ θὰ φροντίσω ὅσο μπορῶ νὰ περιορίσω τὸν ἑαυτό μου, μέχρις ὅτου.... δὲν ξέρεις καμμιὰ φορὰ.... σοῦ ὑπόσχομαι, θὰ.... προσπαθήσω.

Σὲ λίγο συνώδευσε μέχρι τὸ αὐτοκίνητο τὴν κοπέλλα ὁ Λάκης καὶ τὴν στιγμὴ ποὺ τ' ἁμάξι ξεκινοῦσε ἕνα φιλὶ τοῦ πέταξε μὲ συνεσταλμένο χαμόγελο ἡ Μαριάννα.

Τὴν ἄλλη μέρα κάποιο τηλεφώνημα ποὺ ἦλθε στὸ γραφεῖο γιὰ τὴν Ἕλσα, ἔκανε ὥστε ὁ Λάκης νὰ ἀναστατωθῇ. Ἡ Ἕλσα πῆρε πρόσχαρα τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἄρχισε νὰ συνεννοεῖται καὶ νὰ δίνῃ ραντεβοῦ γιὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας.

Ὁ Λάκης προσποιεῖται ὅτι ἐργάζεται καὶ δὲν δίνει σημασία εἰς ὅτι λεγόταν ἀπὸ τὸ τηλέφωνο, ἐνῶ οὐσιαστικὰ τὸ αὐτί του καὶ ὅλη του ἡ προσοχὴ ἦταν στὴν συνδιάλεξι τῆς Ἕλσας.

—Ποιός νἄταν; Τί ραντεβοῦ ἦταν πάλι αὐτό; Μήπως ὑπάρχει κανένας σύνδεσμος, κανένα αἰσθηματάκι ποὺ θ' ἀπασχολῇ τὴν Ἕλσα;

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ αὐτί του πῆρε τὸ μέρος ποὺ ὡρίσθηκε γιὰ ραντεβοῦ. Στὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα στὸν Ξυλοθραύστη. Κἄτι γιὰ μπάνιο ἄκουσε, κἄτι πρὸς τὸ Καβούρι...

Ὁ Λάκις δὲν ἔχασε καιρό. Ἡ ἀγάπη του πλέον γιὰ τὴν Ἕλσα εἶναι τόση, ποὺ τὸν κάνει ν' ἀφίνῃ κάθε ἄλλη του ἀσχολία καὶ στὶς τεσσερισίμισυ ἔπιασε τὰ πόστα γύρω ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ξυλοθραύστη. Ἡ ὥρα εἶναι πέντε παρὰ τέταρτο καὶ ἡ Ἕλσα φθάνει μὲ δυὸ φίλες της. Εἶναι πρόχειρα ντυμένες καὶ κρατοῦν τὰ σχετικὰ γιὰ τὸ μπάνιο.

Δὲν περνοῦν λίγα λεπτὰ καὶ τρεῖς νέοι τὶς πλησιάζουν χαριτολογῶντας. Δὲν φεύγουν. Περιμένουν, φαίνεται, καὶ ἄλλους. Πράγματι, μετ' ὀλίγα λεπτὰ δύο ἀκόμη νέοι μὲ μιὰ γυναῖκα τοὺς πλησιάζουν καὶ συνέχεια παίρνουν τὸ αὐτοκίνητο τῆς Βουλιαγμένης. Ὁ Λάκης μὴ χάνοντας κεφάλου καιρό, παίρνει ἕνα ταξὶ καὶ ἀκολουθεῖ τὸ λεωφορεῖο.

Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο ἔφθασε τὸ ὕψος τοῦ Καβουριοῦ, εἶδε νὰ κατεβαίνουν ὅλοι μαζί, ἀφοῦ σὲ ὅλη τὴ διαδρομή, ἀπὸ τὴ στάση μέχρι τὴν παραλία τοῦ Καβουριοῦ χαριτωλογοῦσαν καὶ ξεφάντωναν, πειράζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Λάκη χτυπᾶ δυνατά. Περιμένει νὰ διαπιστώσῃ, ἂν ἡ Ἕλσα θὰ δείξῃ ἀπὸ τὶς πρῶτες στιγμὲς τὴν προτίμησί της γιὰ κάποιον ἀπὸ τὴ συντροφιά. Σὲ λίγο φθάνουν ζευγαρωμένοι στὴν παραλία. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι, ἐνῶ ἀπὸ τὴ στάσι τοῦ Ξυλοθραύστη ξεκίνησαν ἀζευγάρωτοι, τώρα παρουσιάζονται ὅλοι ζευγαρωμένοι κανονικά. Φαίνεται ὅτι σὲ κάποια στάσι θὰ μπῆκε ἡ τέταρτη. Ὁ Λάκης διώχνει τὸ αὐτοκίνητο καὶ στήνει τὸ παρατήρι του κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ πεῦκα. Μὲ τὰ κιάλια στὰ μάτια παρακολουθεῖ ὅλες τὶς κινήσεις τῆς ἀγαπημένης του.

Σὲ κάποια στιγμὴ χωρίζονται. Οἱ ἄνδρες κατεβαίνουν στοὺς βράχους καὶ οἱ γυναῖκες μπαίνουν σὲ κάποιο μαγαζί. Ἀσφαλῶς, γιὰ νὰ γδύσουν καὶ νὰ φορέσουν τὸ μαγιό τους. Σὲ λίγο βγαίνουν ὅλες μαζὶ καὶ τρέχουν χαριτολογῶντας πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά. Τὸ μπάνιο ἔγινε μὲ χίλια δυὸ παιχνίδια καὶ τὸ σοῦρουπο τοὺς βρίσκει ὅλους μαζὶ σ' ἕνα στενόμακρο τραπεζάκι τοῦ κέντρου κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα.

Ἔτρωγαν κι' ἔπιναν καὶ σιγοτραγουδοῦσαν, ἐνῶ κάποτε - κάποτε ἅπλωναν τὰ χέρια γύρω ἀπὸ τοὺς ὤμους τῶν κοριτσιῶν, ἐνῶ ἄλλοι τοὺς ἀκουμποῦσαν τὸ ποτῆρι στὰ χείλη.

Ἀσφαλῶς, κἄτι συμβαίνει, συμπέρανε ὁ Λάκης. Κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα καὶ μάλιστα ὁ διαχυτικώτερος ἀπ' αὐτοὺς θὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν Ἕλσα καὶ ἡ Ἕλσα γι' αὐτόν.

Πόνος καὶ ἀπελπισία κυριεύει τὸ Λάκη. Ἀνυπομονεῖ, νὰ τελειώσουν ὅλα αὐτὰ καὶ τὴν ἄλλη μέρα νὰ ρωτήσῃ μὲ τρόπο τὴν Ἕλσα ποὺ θὰ διέλυε μὲ τὶς ἀπαντήσεις της ὡρισμένες του ἀμφιβολίες.

Ὅλη ἡ νύχτα πέρασε μὲ ξαγρύπνια καὶ ἀγωνία γιὰ τὸ Λάκη.

Τὸ πρωῒ στὸ γραφεῖο εἶναι μελαγχολικός, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ ὅλη τὴν ἀνησυχία καὶ τὴ νευρικότητά του ἀπὸ τὴν Ἕλσα.

—Λοιπόν, πῶς περάσαμε τὸ ἀπόγευμά μας, χθές, ρώτησε τὴν Ἕλσα ὁ Λάκης.

—Πολὺ καλά. Πήγαμε καὶ κολυμπήσαμε στὸ Καβοῦρι καὶ περάσαμε περίφημα.

—Ἂν ἐπιτρέπεται... μεγάλη παρέα;

—Ναί, πολὺ μεγάλη. Εἴμαστε τέσσερα κορίτσια καὶ τέσσερις ἄνδρες.

—Ἄ.... ζευγαρωμένοι κανονικά, δηλαδή.

—Ἄ, ὄχι φίλοι, μονάχα φίλοι ποὺ κάνουμε πολλὲς φορὲς παρέα μαζί.

—Καί... κανένα αἰσθηματάκι μὲ κανένα ἀπ' αὐτούς.

—Ἄ, μπᾶ, τίποτα ἀπολύτως. Μὲ δυὸ ξαδέρφες μου εἶμουνα. Ὁ ἐξάδελφός μου, ἕνα ἄλλο ζευγάρι καὶ δύο φίλοι τους. Πολὺ καλὰ παιδιὰ καὶ φρόνιμα... πρόσθεσε ἡ Ἕλσα χαμογελῶντας.

(Συνεχίζεται)

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ διὰ τὸ φύλλον αὐτὸ ἀπηγγελθεῖσα δημοσίευσις τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἐφημερίων τῶν ἐπαρχιῶν διὰ τῶν ὁποίων ἐκφράζουν πικρὰ παράπονα ὡς καὶ ἐντόνους διαμαρτυρίας διὰ τὴν μὴ εἰσέτι τακτοποίησιν τοῦ ἀπασχολοῦντος σοβαρώτατα αὐτοὺς οἰκονομικοῦ θέματος, λόγῳ πληθώρας ὕλης ἀναβάλλεται διὰ τὸ ἑπόμενον φύλλον.

Ἡ Ἐφημερὶς

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ ΤΥΠΟΣ
Κεραμεικοῦ — Γιατράκου 2
Τηλέφ. 524.577
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΠΑΠΑΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Βρέθηκα κάποτε ἀπὸ δημοσιογραφικὸ καθῆκον σὲ κάποιο ἀπόμερο μακρυνὸ χωριουδάκι τῆς Καρύστου.

Ὅπως περνοῦσα, πεζοπορῶντας ἀπ' τὸ ἕνα χωριὸ στὸ ἄλλο, βρέθηκα ξαφνικὰ μπροστὰ σὲ μία εἰκόνα κἄπως περίεργη καταμεσῆς στὸν καταπράσινο ἀγρό.

Ἕνας μεσόκοπος γενειοφόρος χωρικός, σκυμμένος στὴ γῆ, ἔσκαβε μὲ τὸ τσαπί του, ἀφοῦ ἀπὸ τὸ ρυτιδωμένο του πρόσωπο ἔτρεχε ὁ ἱδρὼς ποτάμι. Φοροῦσε ἕνα σκοῦρο σακάκι, χακὶ παντελόνι καὶ στὸ κεφάλι μιὰ ψάθα ξεσκισμένη μὲ πλατὺ γύρω γιὰ νὰ προφυλάγεται ἀπὸ τὸ Αὐγουστιάτικο λιοπύρι.

Ἀπὸ περιέργεια σταματῶ.

— Καλημέρα πατριώτη.

— Καλή σου μέρα, γυιέ μου κι' ὁ Θεὸς μαζί σου.

Κατάλαβα ἀπὸ τὸ ἥμερο πρόσωπό του κι' ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς εὐχῆς ποὺ μοῦδωσε πῶς μᾶλλον θὰ ἐπρόκειτο γιὰ παπᾶ καὶ ὄχι γιὰ ἁπλὸ χωρικό.

Αἰσθάνθηκα τὴν ἀνάγκη νὰ τὸν πλησιάσω.

— Αἴ, πῶς τὰ πᾶμε μὲ τὴ γῆ, παππούλη;

— Πῶς νὰ πᾶμε, γυιέ μου, ἐδῶ τυραννιούμαστε νὰ βγάλουμε κανένα κομμάτι ψωμὶ γιὰ τὰ παιδιά μας. Ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, βλέπεις, δὲν ὑπάρχει τίποτα σχεδὸν κι' ἂν δὲ δουλέψουμε θὰ πεινάσουμε...

Δὲν ἔπεσα ἔξω, ἦταν ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ.

— Εἶσθε ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ;

— Ἄμ εἶμαι, παιδί μου, ἀλλὰ τί ν' τὸ κάνεις; Δουλεύω σκληρὰ ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, δουλεύει καὶ ἡ πρεσβυτέρα καὶ προκοπὴ δὲν ἔχουμε. Νἆταν καὶ δικά μας τὰ χωράφια θἆταν καλά, ἀλλὰ εἶναι ξένα τὰ ἔρμα...

— Ὥστε, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία δὲν βγαίνει;

— Πῶς νάβγῃ παιδί μου μὲ τὸ ὀχτακοσάρι ποὺ παίρνω ὅλα κι' ὅλα τὸ μῆνα, πέντε παιδιὰ θέλνε νὰ φᾶνε, ν' ἀγοράσνε βιβλία, νὰ βάλνε ἕνα ροῦχο ἀπάνω τους... Ἔχουμε κι' ἀρρώστειες παιδί μου καὶ ἀνάγκες χίλιες δυό...

Μᾶς ἄφισαν, συνεχίζει, στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ μᾶς καὶ τὰ παιδιά μας, γιατ' οἱ δεσποτάδες κυττάζουν τὶς κοιλιές τους καὶ τὰ μεγαλεῖα τους. Ἂς ἔχει δόξα ὁ Θεὸς ποὺ μᾶς ἔχει τουλάχιστον καλά... τί νὰ κάνουμε;

Ἐχαιρέτησα τὸν παπποῦλη καὶ τοῦ εὐχήθηκα καλὴ τύχη, τί νὰ τοῦλεγα;

Ὅταν τὸν ἄφισα, χιλιάδες σκέψεις συμπλέκονταν μέσα μου καὶ μὲ εἶχε κυριεύσει ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ὁ οἶκτος γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τοῦ Θεοῦ κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ ὀργὴ καὶ ἡ κατάρα γιὰ κείνους ποὺ μποροῦν, ποὺ ἔχουν τὴ δύναμι ν' ἀλλάξουν μία ἐπάρατη κατάστασι, ποὺ ὁ ἀντίχτυπός της ἀποβαίνει κατ' εὐθεῖαν εἰς βάρος τῆς θρησκείας, καὶ δὲν κάνουν τίποτα, γιατί, ὅπως πολὺ ὀρθὰ μοῦ εἶπε ὁ δύστυχος παπᾶς, ὅλοι κυττάζουν τὸν ἑαυτούλη τους.

Ἂν εἶναι, λοιπόν, δυνατὸν νὰ λέγεται αὐτὴ Ἐκκλησία, ὅταν οἱ κατὰ τόπους ἀντιπρόσωποί της, οἱ φτωχοὶ παπάδες, ἀντὶ νὰ περνοῦν τὶς ὧρες τους καὶ τὶς ἡμέρες τους κατηχῶντες τοὺς ἁπλοϊκοὺς καὶ δημιουργῶντας γενικὰ μία ἀπαραίτητη πνευματικὴ κίνησι, αὐτοὶ ὀργώνουν καὶ σκάβουν, κάνουν θελήματα σὰν οἱ τελευταῖοι τοῦ χωριοῦ, σπάζουν πέτρες γιὰ τοὺς καινούργιους δρόμους, ὅπως ἔλεγε πρὸ καιροῦ στὴ Σύνοδο κάποιος Ἀρχιερεὺς γιὰ τοὺς ἱερεῖς του, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ σταθοῦν ὄρθιοι στὰ πόδια τους καὶ νὰ δώσουν μία κάποια στοιχειώδη μόρφωσι στὰ ἔρημα παιδιά τους.

Ξέρουν μονάχα νὰ ζητᾶνε μόρφωσι ἀπὸ τοὺς παπάδες, ποὺ νὰ φθάνῃ μέχρι τὸ πτυχίο τῆς Θεολογίας, ἢ τὸ λιγώτερο ἀπολυτήριο ἱερατικῆς Σχολῆς καὶ ἐν τῷ μεταξύ, μὲ τέτοια προσόντα, νὰ τοὺς ἐγκαταστοῦν ὡς πνευματικοὺς ὁδηγοὺς ἀνάμεσα σὲ ἀριθμὸ κατοίκων ποὺ δὲν ξεπερνοῦν τὰ 50—60 πολλὲς φορὲς σπίτια.

Ἀλλά, τί θέλετε νὰ γίνῃ, ἀφοῦ οἱ μὲν δεσποτάδες φθάνουν μέχρι ξυλοδαρμοῦ μεταξύ τους, γιὰ νὰ κατοχυρώσουν τὰ συμφέροντά τους, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος οἱ πολιτικοί μας δημαγωγοῦν, γιὰ νὰ κερδίσουν τὰ δικά τους; Ἔλεγε πρὸ καιροῦ ἂς μὴν ἀναφέρω τὸ ὄνομά του —κάποιος ἀνώτερος κυβερνητικὸς τῆς προηγουμένης παρατάξεως, ὅταν τοῦ εἶπαν νὰ φροντίσῃ καὶ λίγο γιὰ τὸν ταλαίπωρο ἐπαρχιακὸ κλῆρό μας: «Ἐμεῖς, ἀγαπητέ μου, ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἐργατικὰ χέρια, ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἔργα πνοῆς καὶ ὄχι ἀπὸ παπάδες!..»

Καταλαβαίνει, λοιπόν, ὁ καθένας μας, σὲ τί χέρια ἔχει πέσει ἡ δύσμοιρη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ ποιά μπορεῖ νἆναι ἡ περαπέρα τύχη της.

Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του!..

Ο ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

Ὁ ἑλληνικὸς στίχος

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟ

Τὸ λυπημένο μου πνεῦμα
ἀπὸ κοντὰ νὰ ὑψώσω
πρὸς τὴ θλιμμένη μορφή Σου
ὦ γλυκὲ Ναζωραῖε!

Τῶν πονεμένων λατρεία
τοῦ στεναγμοῦ Σου τὴ γλύκα
στὴν πληγωμένη ὕπαρξί μου
σὰν ἀντίψυχο δίνω.

Στὴν τρικυμία τοῦ πόνου
ἡ θεία γαλήνη ποὺ λάμπει
μὲς τῶν ματιῶν Σου τὸ βάθος,
γλυκασμὸς τῆς ψυχῆς μου.

Μέσα στὶς στάλες τοῦ αἱμάτου
ποὺ τῆς ἀγάπης ἡ βρύση
στὸ μέτωπό Σου ἔχει στάξει,
πνίγεται ὅλος μου ὁ πόνος...

ΗΛΙΑΣ ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ

(ἀνέκδοτο)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐλάβομεν τὸ περιοδικὸν τῆς Μητροπόλεως Δημητριάδος **«Παῦλος—ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν»** τὸ ὁποῖον ἐκδίδεται προνοίᾳ τοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Δαμασκηνοῦ. Πλουσιώτατον εἰς Χριστιανικὸν περιεχόμενον παρέχει διὰ τοὺς ἀναγνώστας του πραγματικὴν ψυχικὴν τροφὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν τόσην ἀνάγκην ἔχει ἡ σημερινὴ κοινωνία.

***

Ἐλήφθη ὁμοίως εἰς τὰ γραφεῖα μας τὸ περιοδικὸν «Ἑνορία» τοῦ προέδρου τῶν θεολόγων κ. Κεραμίδα. Τὸ δελτίον τοῦτο, πλούσιον εἰς ὕλην πραγματεύεται ζωτικὰ τῆς Ἐκκλησίας ζητήματα, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τόσον τοῦ κλήρου, ὅσον καὶ παντὸς χριστιανοῦ ἐνδιαφερομένου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν του.

***

Ὡσαύτως ἐλήφθη ἡ μηνιαία ἐφημερὶς «Χριστιανικὴ Δημοκρατία» μὲ ἐκλεκτὴν ὕλην, ἀφορῶσαν τὴν κίνησιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας.

ΕΟΡΤΗ ΕΠΙ ΤΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΤΗΣ ΕΛΑΣΟΝΟΣ

Μετὰ πάσης ἐπισημότητος καὶ μεγαλοπρεπείας ἡ πόλις τῆς Ἐλασόνος ἑώρτασε τὴν 6ην Ὀκτωβρίου τὴν 49ην ἐπέτειον τῆς ἀπελευθερώσεώς της ἀπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγόν.

Πρὶν 49 χρόνια ἀκριβῶς, τὰ χαράματα τῆς 5ης Ὀκτωβρίου 1912, ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἤρχισε τὴν ἐπίθεσίν του εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Μυλούνας, ἡ ὁποία ἀποτελοῦσε τὰ σύνορα τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος. Τὴν ἑπομένην, τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ τμήματα, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν τότε Διάδοχον Κωνσταντῖνον, εἰσέρχονται θριαμβευτικὰ εἰς τὴν Ἐλασόνα, τὴν πρώτην πόλιν τῆς Νέας Ἑλλάδος.

Τὰ ἐφετεινὰ «ἐλευθέρια» τῆς Ἐλασόνος ἐλάμπρυναν διὰ τῆς παρουσίας των οἱ Μητροπολῖται Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Εὐστάθιος, Ζακύνθου Ἀλέξιος, Γρεβενῶν Χρυσόστομος, Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους Παῦλος καὶ ὁ ἐπίσκοπος Μελώης Αἰμιλιανός, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν.

Τὴν ἑσπέραν τῆς 5ης Ὀκτωβρίου ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς σεπτῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας τῆς Ὀλυμπιωτίσσης καὶ τὴν ἑπομένην ἐτελέσθη δοξολογία εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναόν, ὡς καὶ ἐπιμνημόσυνος δέησις εἰς τὸ Μνημεῖον τῶν πεσόντων. Ἐπηκολούθησε παρέλασις τῶν μαθητῶν, προσκόπων, τμημάτων Στρατοῦ καὶ Ἀεροπορίας, ὡς καὶ ἀνδρῶν τῶν ΤΕΑ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐγένετο ἡ τελετὴ τῶν ἐγκαινίων τῆς «Οἰκογενειακῆς Ἑστίας τῶν Νέων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλασόνος» εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ὀλυμπιωτίσσης. Αἱ ἑορταὶ ἔκλεισαν μὲ λαμπηδοφορίαν τῶν μαθητῶν καὶ προσκόπων.

Ἐὰν ἀγαπᾶτε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, φροντίσατε νὰ πυκνωθοῦν αἱ τάξεις τῶν ὁπαδῶν μας.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΕΧΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΓΓΑΜΟΥΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ;

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ἐκ τῆς 1ης Σελ.)

κίου. Οὕτως ὁ Ἰωάννης ὁ Γλυκύς, Λογοθέτης ὢν πρότερον καὶ τέκνα ἔχων, ἐχειροτονήθη Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ ἐγένετο μοναχή, **μετὰ τὴν ἄνοδον αὐτοῦ (1316-1320) εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον.** Νεώτερον ἀκόμη γεγονὸς ἔχομεν καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κύπρου. Κατὰ τὸ ἔτος 1705 ἐχειροτονήθη Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου «ὁ ἔγγαμος ἱερεὺς Ἰάκωβος», Σακελλάριος. Ἐλέχθη μάλιστα ὅτι «ἀκούσης τῆς συζύγου αὐτοῦ, παρὰ τὸν Κανόνα», ἐγένετο ἡ χειροτονία του ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ. Οὐδὲν λοιπὸν Κανονικὸν κώλυμα ὑπάρχει διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον νὰ ἐγγράφῃ ἑκάστοτε μετὰ τῶν ὑποψηφίων ἀγάμων καὶ ἐγγάμους κληρικοὺς ἤ καὶ λαϊκοὺς ἐγγάμους. Ἡ Ἱεραρχία, τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Θρησκευμάτων, ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Γερουσία, πρέπει νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν νῦν ἀναθεώρησιν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ ἡ Ἁγία Γραφὴ «ἐνέδωκαν τοῖς Ἐπισκόποις καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν ἔχειν τὰς οἰκείας γυναῖκας». Πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ἐναντίον τῆς ἐντολῆς τῆς Ἁγίας Γραφῆς, στρατολογία ὑποψηφίων Ἐπισκόπων μόνον ἐκ τοῦ τάγματος τῶν ἀγάμων ὡς γίνεται σήμερον; Εἶναι ὀρθὸν καὶ συμφέρον, διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς Ἐκκλησίας μας, νὰ περιορίζεται αὕτη μεταξὺ μιᾶς τὸ πολὺ ἑκατοντάδος ὑποψηφίων, προερχομένων ἐκ τῆς τάξεως τῶν μοναχῶν ἤ νὰ ἐκλέγῃ τοὺς ὑποψηφίους της ἐκ τῶν πολλῶν, ἀγάμων καὶ ἐγγάμων χιλιάδων; Εἶναι λογικὸν νὰ ἀποκλείωνται τῆς ὑποψηφιότητος οἱ Καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ὑπεράξιοι ἄνδρες, ὀργῶδαι φύσεις καὶ ὑψηλαὶ διάνοιαι, καὶ νὰ φέρωνται ἐγγεγραμμέναι εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὑποψηφίων μετριότητες φέρουσαι ὡς μόνον ἐφόδιον παιδείας, παντοίας ἀρετῆς καὶ δράσεως, τὴν ἀγαμίαν καὶ μόνην αὐτήν: Τὰ μᾶλλον ἐκλεκτὰ μέλη τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας καὶ τὰ ἐπίλεκτα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπαντοῦν, ὄχι.

Ὁ γνώστης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου Σεβασμιώτατος Κοζάνης κ. Ἰωακεὶμ ἔν τινι συνεδριάσει τῆς Ἱεραρχίας ἔλεγεν «ὅτι ὀφείλει ἡ Ἐκκλησία νὰ συγχρονισθῇ» καὶ «νὰ λαμβάνωνται οἱ ὑποψήφιοι» διὰ τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα «ὄχι τῶν Μοναστηρίων» μόνον. Καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βασίλειος εἰς συντάκτην Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος ἐδήλου ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του σχετικῶς τὰ ἑξῆς: «Ἄλλο σοβαρὸν ζήτημα εἶναι τὸ τοῦ γάμου ὅλων τῶν κληρικῶν. Ἐγὼ προσωπικῶς εἶμαι κεκηρυγμένος ὑπὲρ τοῦ γάμου καὶ τῶν ἀρχιερέων ἀκόμη καὶ συχνὰ λέγω εἰς τοὺς νεωτέρους ἀπὸ τοὺς Συνοδικούς μου ὅτι ἡ ζωηρά μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ τοὺς στεφανώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος... »Καὶ ὁ νῦν Πατριάρχης Φώτιος ὁ Β' ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἐκκλησία πρέπει νὰ λύσῃ «τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τῶν ἀνωτέρων κληρικῶν». Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶναι καὶ πλεῖστοι ἄλλοι λόγιοι ἱεράρχαι.

Ἐὰν ἡ νόμιμος σύζυγος ἑνὸς ἀνδρὸς ἦτο πρόσκομμα διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διακονίαν, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ προσεκάλει τὸν ἔγγαμον Πέτρον διὰ νὰ τὸν κάμῃ μαθητήν Του καὶ κορυφαῖον Ἀπόστολόν Του; Πλεῖστοι λόγοι ἐπιτάσσουν τὴν ἐπάνοδον τῆς σημερινῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν πρᾶξιν τῶν πρώτων αἰώνων, ἤτοι τὴν χειροτονίαν ἐπισκόπων ἄνευ τινος διακρίσεως καὶ ἐκ τῶν ἀγάμων καὶ ἐκ τῶν ἐγγάμων. Μόνον οὕτω θὰ φθάσωμεν τὸ ταχύτερον εἰς τὸ παράγγελα τῆς Ἁγίας Γραφῆς «δεῖ τὸν Ἐπίσκοπον... μιᾶς γυναικὸς... τέκνα ἔχοντα...» καὶ εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ 5ου Ἀποστολικοῦ Κανόνος τοῦ ὁρίζοντος. **«Ἐπίσκ

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Η ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΗΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΟΥΠΟΛΕΩΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ

2ον

Ἄν καὶ παρὰ τὴν ἐπιμελῶς καταβαλλομένην προσπάθειάν μου, ὅπως μὴ θίξω τὸ παράπαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Ἱερὸν Κλῆρον, ἀθελήτως ἐζημίωσά τινος τὴν ἠθικὴν ὑπόληψιν, ἐπικαλοῦμαι τὸ ἔλεος τοῦ Παντοκτίρμονος Θεοῦ, ὅστις γένοιτό μοι ἔλεος καὶ διὰ τὸ ἐξολίσθημά μου, κατόπιν τῆς μεταπτώσεως ἐκ τοῦ ἀγάμου κληρικοῦ βίου εἰς τὸν ἔγγαμον οἰκογενειακὸν τοιοῦτον, ὡς καὶ τὴν ἐπιείκειαν καὶ τὴν συγγνώμην παντὸς ἄνευ δόλου καὶ ἀθελήτως ζημιωθέντος παρ' ἐμοῦ.

Εἰς τὴν σύνταξιν τῆς παρούσης μελέτης προβαίνω ἐκ μνήμης, χωρὶς νὰ ἔχω ὑπ' ὄψει μου ἡμερολογιακὰ σημειώματα, ἀλλὰ πιστεύω ἀκραδάντως, ὅτι δὲν ἀφίσταμαι τῆς πραγματικότητος καὶ ἐν τῇ ἐξιστορήσει τῶν πλέον ἐλαχίστων λεπτομερειῶν.

Κεφ. 1.— Ἡ παιδική μου ἡλικία.

Ἐγεννήθην ἐν τῇ νήσῳ Τενέδω, γνωστὴ ἐν τῇ ἱστορίᾳ διὰ τὴν ἰδιάζουσαν αὐτῆς θέσιν ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει καὶ τὸν διαδραματισθέντα ρόλον κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, τῇ 2ᾳ Δεκεμβρ. 1887.

Οἱ γονεῖς μου δὲν ὑπῆρξαν πλούσιοι, ἀλλ' ἔντιμοι καὶ ἐξαιρετικοὶ ἐν τῇ μικρᾷ Κοινότητι τῆς νήσου κατέχοντες θέσιν, διότι ὁ μὲν πατήρ μου Δημήτριος Χατζηαποστόλου κατεῖχε Κυβερνητικὴν θέσιν, ὡς γνώστης ἀπταίστου τῆς Τουρκικῆς γλώσσης, ἡ δὲ μήτηρ μου Ματίνα τὸ γένος Γεωργίου Διδαχοπούλου καὶ ἐκ Σύρου καταγομένη ἦτο τελειόφοιτος τοῦ Ἀρσακείου καὶ ἐχρημάτισε Διευθύντρια τοῦ ἐν Τενέδῳ Παρθεναγωγείου.

Κεφ. 2. Ἡ ἐφηβική μου ἡλικία καὶ ἡ θεολογική μόρφωσίς μου.

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν μου εἰς τὸ Ἑπτατάξιον Ἑλληνικὸν Σχολεῖον τῆς πατρίδος μου, ἠναγκάσθην νὰ μεταβῶ εἰς Αἴγυπτον πρὸς ἐξεύρεσιν ἐργασίας, ἐφ' ὅσον οἱ γονεῖς μου δὲν εἶχον τὴν οἰκονομικὴν δυνατότητα δι' ἀνωτέρας σπουδάς μου.

Ἄληστος ἔστω ἡ μνήμη τοῦ εὐγενεστάτου καὶ ἀγαθωτάτου συμπολίτου μου Πέτρου Μάκρα, ὅστις ἀπέβη ὁ πραγματικὸς προστάτης μου, οὐ μόνον διότι μὲ εἶχεν ὁμοτράπεζόν του ἐργαζόμενος τότε εἰς τὸ γνωστότατον Καπνεργοστάσιον τοῦ ὁμογενοῦς Τσανακλῆ, μέχρις οὗ ἀπέκτησα τὴν δυνατότητα τῆς αὐτοσυντηρήσεώς μου, ἀλλὰ καὶ διότι συνετέλεσε εἰς τὴν πρόσληψίν μου ἐν τῷ εἰρημένῳ ἐργοστασίῳ, ὡς συγκολλητοῦ τῶν καλυπτῶν ἐκ σιγαροχάρτου πρὸς πλήρωσιν αὐτῶν διὰ καπνοῦ καὶ παρασκευὴν τῶν σιγαρέττων.

Ἐπὶ ἓν περίπου ἔτος, εἰργάσθην ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἰδιότητα, ὁπότε ἔχων ἀκάθεκτον ἐπιθυμίαν πρὸς ἀνωτέρας σπουδάς, μόλις κατώρθωσα δι' οἰκονομιῶν νὰ ἐξασφαλίσω τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου μου, ἀπεφάσισα νὰ ἀπέλθω ἐξ Αἰγύπτου καὶ νὰ μεταβῶ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐκλιπαρῶν τὴν ἀρωγὴν καὶ προστασίαν τῶν δύο θείων μου ἀρχιερέων, ἤτοι τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατρός μου Μητροπολίτου πρώην Μελενίκου, Κωνσταντίνου Χατζηαποστόλου, ἐφησυχάζοντος ἐν τῇ συνοικίᾳ Μοχλιοῦ Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῦ πρώτου ἐξαδέλφου τοῦ πατρός μου, τότε Μητροπολίτου Βοδενῶν (Ἐδέσσης) Νικοδήμου Κομληνοῦ, διατελοῦντος συνοδικοῦ καὶ διαμένοντος ὡσαύτως ἐν Φαναρίῳ.

Δυστυχῶς ἀμφότεροι οἱ θεῖοι μου, εὑρισκόμενοι ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ παρ' αὐτοῖς, στενοῦ συγγενικοῦ περιβάλλοντος, ἐπεδείξαντο ἔναντί μου τελείαν ἀδιαφορίαν καὶ σκληρότητα, τοῦ ἑνὸς μάλιστα ἐκ τούτων, ἤτοι τοῦ πρώτου ἐξαδέλφου τοῦ πατρός μου ἀπαξιώσαντος καὶ νὰ μὲ δεχθῇ, ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς ὑπηρεσίας, ὅτι ἀπουσιάζει ἐκ τῆς οἰκίας του.

Τότε εὑρέθην εἰς δυσχερεστάτην καὶ προβληματικὴν θέσιν, διότι ἐστερούμην παντελῶς χρημάτων καὶ ἐν τῇ ἀπογνώσει, ἥτις μὲ κατέλαβεν ἐσκέφθην νὰ ζητήσω τουλάχιστον στέγασιν, ἂν μή τι ἄλλο, καταφεύγων εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι ἐγκατεστημένην οἰκογένειαν τῆς ἀδελφῆς τῆς μητρός μου, ἀειμνήστου ἤδη, Μαρίας Ἀλεξάνδρου Ἰωαννίδου, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψα, ἐφ' ὅσον δὲν ἐγνώριζον, οὔτε συνοικίαν, οὔτε ὁδὸν τῆς κατοικίας της, περιφερόμενος ἐπὶ δύο καὶ πλέον ὥρας τῆδε κακεῖσε, Μετὰ πολλοῦ κόπου, κατόπιν τῶν πληροφοριῶν, ἃς ἔλαβον παρὰ τοῦ τότε ἱερατικοῦ προϊσταμένου τῆς ἐνορίας Ἁγίας Τριάδος Ἀρχιμανδρίτου Ἱεροθέου Ἀνθούλη, θείου τοῦ μετὰ ταῦτα Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἱεροθέου Ἀνθουλίδου.

Δόξαν πράγματι ἀπηύθυνα τότε τῷ Ἁγίῳ Θεῷ, διότι κατηύθυνε τὰ διαβήματά μου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς οἰκογενείας τῆς ἀγαθῆς καὶ εὐγενεστάτης θείας μου, παρ' ἣ εὗρον πλήρη κατανόησιν τοῦ σκοποῦ μου καὶ ἔτυχον πάσης δυνατῆς περιποιήσεως καὶ φιλοξενίας.

Ἡ ἀείμνηστος θεία μου Μαρία Ἰωαννίδου, μόλις ἐπληροφορήθη τὸν σκοπόν, δι' ὃν ἀφίχθην εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐδέχθη προθυμότατα νὰ μὲ βοηθήσῃ κατὰ δύναμιν καὶ ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς καὶ διὰ τοῦτο εὐθὺς ἀμέσως διὰ τοῦ προϊσταμένου τῆς ἐνορίας Ἁγίας Τριάδος μὲ συνέστησεν εἰς τὸν ἀνεψιόν του, τότε δευτερεύοντα ἱεροδιάκονον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Ἱερόθεον Ἀνθουλίδην, ὅστις μὲ ἐδέχθη μὲ μεγάλην προσήνειαν καὶ εὐθύς, ὡς τῷ ἀνεκοίνωσα τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μου προσηνέχθη εὐγενέστατα νὰ μοὶ φανῇ χρήσιμος, ὑποδείξας μοι μάλιστα νὰ εἰσαχθῶ εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολὴν καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ ἴδιος ἀνέλαβε νὰ μὲ προγυμνάσῃ καταλλήλως ἐπὶ δύο περίπου μῆνας.

Ἅμα τῇ προκηρύξει κατὰ μῆνα Αὔγουστον τοῦ 1902 τῶν εἰσαγωγικῶν ἐξετάσεων προσῆλθον εἰς ταύτας καὶ μεταξὺ εἴκοσι ὑποψηφίων προσελήφθησαν μόνον ἑπτά, εἷς ἐκ τῶν ὁποίων ἤμην καὶ ἐγώ, καταταγεὶς εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῆς ἑπταετοῦς ἐν ὅλῳ φοιτήσεως γυμνασιακῶν καὶ θεολογικῶν σπουδῶν εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν, Ἀπεφοίτησα δὲ κατὰ τὸ ἔτος 1909 μὲ τὸν βαθμὸν λίαν καλῶς (4.16) κατόπιν συνεχοῦς ἄνευ διακοπῆς φοιτήσεως.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΝ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ ΕΠΕΚΡΑΤΗΣΕΝ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

Η ΕΝΟΤΗΣ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΠΙΤΕΥΓΜΑ. - ΤΟ ΚΑΤΑΡΤΙΣΘΕΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΠΡΟΣΥΝΟΔΟΥ

Ἡ πρώτη συνέλευσις τῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως ἤρχισεν ἀνωμάλως συνεπείᾳ τῆς στάσεως τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Ἀνατολικοῦ Συνασπισμοῦ οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰ προβοῦν εἰς ἐπίδειξιν ἰσχύος καὶ συνοχῆς. Ἐζήτησαν, δηλαδή, νέον κανονισμὸν ἐργασιῶν, ὅστις, ὡς γνωστόν, εἶχεν καταρτισθῇ ὑπὸ τῆς ὀργανωτικῆς ἐπιτροπῆς τῇ συνεργασίᾳ τοῦ Πατριάρχου. Οὗτοι μετὰ τῶν προσκειμένων πρὸς αὐτοὺς Ἐκκλησιῶν, μολονότι εἶχον ἐν μέρει δίκαιον, διότι θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνημερώνοντο ἐπὶ τοῦ κανονισμοῦ, συνεφώνησαν κατόπιν μὲ τὴν γνώμην τῶν παρακολουθούντων τὰς ἐργασίας ἀντιπροσώπων ὅτι τὸ ζήτημα ἦτο τυπικὸν καὶ οὕτω δὲν ἐπέμεινον.

Δεύτερον ζήτημα τὸ ὁποῖον ἐτάραξεν πρὸς στιγμὴν τὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ Συνεδρίου ὑπῆρξε τὸ τηλεγράφημα τοῦ Πατριάρχου τῆς Μόσχας Ἀλεξίου εἰς τὸ ὁποῖον, ἀντὶ νὰ εὔχεται ἁπλῶς ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐργασίας, ὅπως ἔπραξαν καὶ οἱ ἄλλοι Ἀρχηγοὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀνέφερεν μεταξὺ ἄλλων περὶ ἀφοπλισμοῦ καὶ στιγματισμοῦ τῆς ἀποικιοκρατίας. Ἐπίσης οἱ Ἀνατολικοὶ ἀντιπρόσωποι ἔρριψαν τὴν γνώμην νὰ δοθοῦν τὰ τηλεγραφήματα τῆς Μόσχας καὶ τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων εἰς δημοσιότητα. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐγένετο δεκτὸν ἀπὸ τὴν Συνέλευσιν ἥτις δὲν ἀπεδέχθη τὴν ρωσικὴν πρότασιν.

Κατὰ τὴν ἀπογευματινὴν συνεδρίασιν, ὁπότε καὶ ἡ τάξις πλέον εἶχεν ἀποκατασταθῇ, ὁ καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἰωαννίδης προέτεινεν ἐκ μέρους τῆς ὀργανωτικῆς ἐπιτροπῆς ὅπως τὰ μέλη τῶν ἀντιπροσωπειῶν ἐναλλάσσωνται καὶ συντρώγουν μὲ ἱεράρχας διαφόρων Ἐκκλησιῶν, ἵνα οὕτω ἐπιτευχθῇ ἡ ἀλληλογνωριμία τῶν συνέδρων. Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ κατεχειροκροτήθη ὑφ' ὅλων τῶν ἀντιπροσώπων.

Τὴν ἑπομένην τὸ Συνέδριον εἰσῆλθεν εἰς τὸν τομέα τῶν ἐργασιῶν τῶν διαφόρων ἐπιτροπῶν μὲ ἔργον των τὴν ἔγκρισιν τῶν θεμάτων τὰ ὁποῖα θὰ περιελαμβάνοντο τελικῶς εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ Προσυνόδου. Αἱ ἐπιτροπαὶ ἐν συνόλῳ ἐξ ἀπηρτίσθησαν ὡς ἑξῆς:

Ἡ ἐπιτροπὴ διὰ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν πίστιν, τὸ δόγμα καὶ τὴν θείαν λατρείαν θέματα: Πρόεδρος ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας Μητροπολίτης Πηλουσίου Παρθένιος καὶ ἀντιπρόεδροι ὁ Μητροπολίτης Κλήμης, ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Βουλγαρίας. Μέλη, οἱ Μητροπολῖται Βασίλειος (Βρυξελλῶν), Δαμασκηνός, Τιμόθεος καὶ Δωρόθεος, ὁ ἀρχιμανδρίτης Λευκωσίας καὶ οἱ καθηγηταὶ κ.κ. Ἐμμ. Φωτιάδης, Β. Βέλλας Τσιτέσκου καὶ Π. Μπρατσιώτης.

Ἡ δευτέρα ἐπιτροπὴ διὰ θέματα διοικήσεως καὶ ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας ἀπηρτίσθη ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν Ἐπιφανείας Ἰγνατίου (Ἀντιοχείας), ὡς προέδρου, Πάφου Γεναδίου (Κύπρου), ἀντιπροέδρου, καθηγητοῦ Χάλκης κ. Γ. Ἀναστασιόδη (Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου), Μητροπολιτῶν Νουβίας Συνεσίου (Ἀλεξανδρείας), Κυριακουπόλεως Ἀριστοβούλου (Ἱεροσολύμων), Ροστὼβ Νικοδήμου (Ρωσίας), Τιμοκίου Αἰμιλιανοῦ (Σερβίας), Μαρωνείας Τιμοθέου (Ἑλλάδος), ἀρχιμανδρίτου Στεφάνου (Πολωνίας), πρωτοπρεσβυτέρων Θερμογιάννου (Ρουμανίας) καὶ Στεφάνου Τσακὼφ (Βουλγαρίας).

Ἡ τρίτη ἐπιτροπή, διὰ τὰ θέματα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰς πρὸς ἀλλήλας σχέσεις τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον, προεδρεύεται ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Φιλαδελφείας Ἐπιφάνειον (Ἱεροσολύμων), μὲ ἀντιπρόεδρον τὸν Μυτιλήνης Ἰάκωβον (Ἑλλάδος) καὶ μέλη τοὺς Μητροπολίτας Ἴμβρου καὶ Τενέδου Μελίτωνα (Οἰκουμεν. Πατριαρχείου), Λεονταπόλεως Κωνσταντῖνον (Ἀλεξανδρείας), Ἐμμέσσης Ἀλέξανδρον (Ἀντιοχείας), Ζίτσης Βασίλειον (Σερβίας), Λόβετς Μάξιμον (Βουλγαρίας) καὶ τοὺς καθηγητὰς Βαρλαὰμωφ (Ρωσίας), Μικίδην (Κύπρου) καὶ τὸν πρωτοπρεσβύτερον Γκομάσκυ (Πολωνίας).

Ἡ τετάρτη ἐπιτροπὴ ἐπὶ θεολογικῶν θεμάτων καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων μὲ πρόεδρον τὸν Μητροπολίτην Ροστὼβ Νικόδημον (Ρωσίας) καὶ ἀντιπρόεδρ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Τιμόθεον (Πολωνίας), ἔχει ὡς μέλη τοὺς Μητροπολίτας Ἴμβρου καὶ Τενέδου Μελίτωνα (Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου), Καρθαγένης Παρθένιον (Ἀλεξανδρείας), Χαλεπίου Ἠλίαν (Ἀντιοχείας), ἀρχιμανδρίτην Κ. Λευκωσιάτην (Κύπρου), καθηγητὰς Π. Τρεμπέλαν (Ἱεροσολύμων), Ποτέφσκυ (Ρωσίας), Πέτροβιτς (Σερβίας), Ὀρλεάνου (Ρουμανίας), Μητροπολίτην Παρθένιον (Βουλγαρίας), καθηγητὰς Ἀλιβιζάτον (Ἑλλάδος) καὶ Νόβακ Τσεχοσλοβακίας.

Δύο ἀκόμη ἐπιτροπαὶ ὡρίσθησαν δι' ἐπαφάς, ἡ πρώτη μὲ τὰς Ἀνατολικὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας καὶ ἡ δευτέρα μὲ τὰς Δυτικάς.

Τὴν Τρίτην τὸ ἀπόγευμα 26) 9)61 ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ γενικοῦ γραματέως τῆς διασκέψεως Μητροπολίτου Μύρων Χρυσοστόμου ἀνακοινωθὲν τὸ ὁποῖον ἐνεκρίθη καὶ ὑπὸ τῶν 12 ἀρχηγῶν τῶν ἀντιπροσωπειῶν.

Τὴν πέμπτην ἡμέραν ἡ Ρωσικὴ ἀντιπροσωπεία ἐπέμεινεν καὶ πάλιν νὰ ἐγκριθοῦν θέματα σχετικὰ μὲ τὴν πολιτικήν. Ὡς τοιαῦτα ἀναφέρονται τὰ γνωστὰ περὶ ἀποικιοκρατίας καὶ ἐπὶ τῆς συνεργασίας τῶν λαῶν, ὅπως ἀκριβῶς προβάλλονται ἀπὸ τὴν Ρωσικὴν κυβερνητικὴν προπαγάνδαν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο παρῆλθεν ἄνευ προσοχῆς, διότι διὰ τὴν ἐγγραφὴν τῶν θεμάτων εἰς τὸν τελικὸν πίνακα τῆς Προσυνόδου πρέπει νὰ συμφωνοῦν ὅλαι αἱ ἀντιπροσωπεῖαι.

Ἐλέχθη ἐπίσης ὅτι οἱ Ρῶσοι ἀντιπρόσωποι ἤγειρον ζήτημα διὰ τὰ πρωτεῖα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Τὴν πρότασιν ὅμως αὐτὴν δὲν τὴν ἔθεσαν οἱ Ρῶσοι, ἀλλὰ ὁ Ρουμάνος Μητροπολίτης ὅστις ἁπλῶς ἀνεκίνησεν θέμα προεδρείου.

Ὡς γνωστόν, πρόεδρος τῆς Διασκέψεως ἦτο ὁ Μητροπολίτης Καβάλας Χρυσόστομος ὅστις κατέχει τὴν θέσιν ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου, ἤτοι τῆς πρώτης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ δὲ Ρουμανικὴ πρότασις περὶ ἐκλογῆς προεδρείου ἀπεκρούσθη ἀπὸ τὸν σύνεδρον καθηγητὴν τοῦ πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Τρεμπέλαν ἐκπρόσωπον τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων. Ὁ καθηγητὴς ἀνέφερεν τὸ παράδειγμα τοῦ Πασχαλίου καὶ τοῦ Ἰωάννου, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν Δ' Οἰκουμ. Σύνοδον τὸ 681 ἐν Κωνσταντινουπόλει, προήδρευσαν τῆς Συνόδου ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης — πρώτης τότε Ἐκκλησίας πρὸ τοῦ Σχίσματος — μολονότι οὗτοι ἦσαν ἁπλοῖ ἱερεῖς, ἐνῶ εἰς τὴν Σύνοδον ἐκείνην παρίστατο ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Κατόπιν τούτου τὸ ζήτημα παρεκάμφθη ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς ἀντιπροσωπείας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν αἱ ἐπιτροπαὶ συνέχισαν τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν ἐπὶ μέρους θεμάτων, τὰ ὁποῖα καὶ εἰσηγήθησαν εἰς τὴν ὁλομέλειαν πρὸς ἔγκρισιν.

Ἐγνώσθη ἐπίσης ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ρωσικῆς ἀντιπροσωπείας Ἀρχιεπίσκοπος Γιαροσλὰβ Νικόδημος ὁμιλῶν πρὸς τὴν ὁλομέλειαν, ἐτόνισεν ὅτι μὲ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ὡς αὐταρχικὴν διὰ τὸ πρωτεῖον τῆς Ρώμης δὲν θὰ πρέπει αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι νὰ ἔχουν μὲ αὐτὴν στενὰς σχέσεις. Ἐζήτησεν ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας τὴν ἄσκησιν κοινωνικῆς πολιτικῆς, ὡς ἐπίσης νὰ συμμετάσχουν αὗται εἰς τὴν ἐν Πράγᾳ Χριστιανικὴν κίνησιν τῆς Εἰρήνης. Εἶναι ὅμως γνωστὸν ὅτι ἡ ἐν Πράγᾳ κίνησις κατευθυνομένη ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς ἡγεσίας, ἐκφράζει προφανῶς τὴν ἐπίσημον σοβιετικὴν γραμμήν. Τέλος, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἡ τετάρτη ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων ἐνέκρινε τὴν πρότασιν τῆς Ρωσικῆς ἀντιπροσωπείας «ἡ Ὀρθοδοξία καὶ αἱ φυλετικαὶ διακρίσεις» καὶ εἰσηγήθη ταύτην εἰς τὴν ὁλομέλειαν, προκειμένου νὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὸν τελικὸν κατάλογον τῶν θεμάτων τῆς Συνόδου.

Εἰς τὰς 29 Σεπτεμβρίου συνεζητήθη τὸ παλαιοημερολογιτικὸν. Οἱ παλαιοημερολῖται εὗρον εὐκαιρίαν νὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου καὶ νὰ θέσουν τὸ ζήτημα ἐπὶ πανορθοδόξου βάσεως. Ὁ ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Νασλίμης μετὰ τριῶν λαϊκῶν Θεολόγων εἶχον κάμει τὰς ἐπαφὰς των μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν τὴν προϋπόθεσιν ὅτι πολλαὶ Ἐκκλησίαι ἐκ τῶν παρακολουθουσῶν τὸ Συνέδριον ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Αὗται εἶναι αἱ Ἐκκλησίαι Ἱεροσολύμων, Ρωσίας, Βουλγαρίας, Σερβίας καὶ Πολωνίας. Οἱ παλαιοημερολογῖται ἐπέδωκαν τὸ ὑπόμνημά των εἰς τοὺς ἐκπροσώπους διὰ τοῦ ὁποίου ἐζήτουν τὴν καθιέρωσιν ἑνὸς ἡμερολογίου χωρὶς νὰ καθορίζουν τὸ ποῖον θὰ εἶναι αὐτό. Ἐβασίσθησαν ἐπίσης ἐπὶ παλαιᾶς προτάσεως τοῦ ἀποδήμου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Δωροθέου διὰ τῆς ὁποίας οὗτος εἶχεν ὑπ' ὄψει του νὰ καθιερώσῃ διὰ τοὺς παλαιομερολογίτας τὸ σύστημα τῆς ὑπαγωγῆς αὐτῶν εἰς ἕνα ἐπίσκοπον κανονικῶς χειροτονούμενον ὑπὸ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας ὅστις θὰ ἔφερεν τὸν τίτλον μὴ ὑπαρχούσης σήμερον μητροπόλεως, ὅπως ὁ Ταλαντίου, ὁ Σταυρουπόλεως κ.ἄ' Ὡς ἄλλην δὲ λύσιν τοῦ ζητήματός των ἐζήτησαν τὴν ὑπαγωγήν των εἰς τὸν ἔξαρχον τοῦ πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, Μητροπολίτην Τιβεριάδος Ἀνατόλιον ὁ ὁποῖος ἐδρεύει εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἠρωτήθησαν οἱ καθηγηταὶ ὡς καὶ οἱ ἱεράρχαι οἵτινες ἀπήντησαν ὅτι οὐδεμία λύσις δύναται νὰ δοθῇ, δεδομένου ὅτι τὸ Σύνταγμα ὁρίζει μίαν ἐπίσημον θρησκείαν καὶ μίαν Ἐκκλησίαν. Τὸ ζήτημα πάντως ἀνετέθη εἰς ἐπιτροπήν, προκειμένου νὰ τὸ μελετήσῃ διὰ ν' ἀποτελέσῃ καὶ αὐτὸ ἕνα μεταξὺ τῶν θεμάτων τὰ ὁποῖα θὰ ἀπασχολήσουν τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ Προσύνοδον. Οἱ Ἕλληνες παλαιοημερολογῖται δὲν ἐλπίζουν εἰς τὴν ὁριστικὴν διευθέτησιν τοῦ ζητήματος, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὴν σύστασιν τῶν ἀντιπροσώπων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν μας διὰ μίαν λύσιν προσωρινὴν, ἡ ὁποία θὰ τοὺς ἔδιδε τὸ δικαίωμα νὰ κινοῦνται ἐλευθέρως.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἤρχισεν ἡ γενικὴ συνέλευσις τῆς ὁλομελείας, ἐνώπιον τῆς ὁποίας εἰσήχθησαν πρὸς συζήτησιν καὶ τελικὴν ἔγκρισιν τὰ πορίσματα τῶν ἐξ ἐπιτροπῶν τοῦ Συνεδρίου.

Σημαντικὸν ἔργον ὑπῆρξε τὸ ὑπὸ δύο ἐπιτροπῶν εἰσηγηθὲν θέμα ἐπὶ τῶν σχέσεων τῶν Ὀρθοδόξων μὲ τὰς ἑτεροδόξους Ἀνατολικὰς καὶ Δυτικὰς Ἐκκλησίας. Οὕτω, τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ἐπαφῶν μετὰ τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν συνηντήθησαν μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἀρμενικῆς, κοπτικῆς, αἰθιοπικῆς, ἰνδικῆς καὶ ἰακωβιτικῆς Ἐκκλησιῶν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὅπου ἐγένετο μυστικὴ σύσκεψις. Ὁ πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Μητροπολίτης Ζάγκρεμπ Δαμασκηνός, ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς σερβικῆς Ἐκκλησίας ἐχαιρέτισεν τοὺς ἐκπροσώπους τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν μὲ θερμοὺς λόγους, ὑπογραμμίσας τοὺς ἱστορικοὺς δεσμοὺς ποὺ τοὺς συνδέουν μὲ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Ρῶσος ἀντιπρόσωπος ὑποβάλλει διαφόρους προτάσεις δι' ἐγγραφὰς νέων θεμάτων καὶ ἐπιτυγχάνει πολλὰ ἐξ αὐτῶν.

Σοβαρὸν ρόλον εἰς τὰς ἐπιτροπὰς καὶ τὴν ἐγγραφὴν τῶν θεμάτων ἔπαιξεν ἡ ἀρίστη κατάρτισις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἐκκλησιῶν μας, διότι οἱ Σλαῦοι ἀντιπρόσωποι παρ' ὅλον ὅτι ὅλοι εἶναι νεώτατοι, ἦσαν πλήρως ἐνημερωμένοι ἐπὶ ὅλων τῶν θεμάτων καὶ τῶν περιπτώσεων τῆς ἱστορίας. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Νικόδημος τῆς Ρωσίας εἶναι ἡλικίας 31 ἐτῶν καὶ ἔχει τεραστίαν θεολογικὴν καὶ κοινωνικὴν μόρφωσιν, ἐνῶ συγχρόνως ὁμιλεῖ πέντε γλῶσσας μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν Ἑλληνικήν.

Ἀπὸ ὅλα τὰ θέματα τὰ ὁποῖα ἡ ἑλληνικὴ καὶ πατριαρχικὴ ἀντιπροσωπεία ἐπέβαλον τὰς ἀπόψεις των ἦτο καὶ τὸ τῆς κανονικῆς ἀναφορᾶς ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἐπὶ τοῦ θέματος μολονότι ἀρχικῶς ἐπρόβαλον ἀντιρρήσεις οἱ Ρῶσοι ἀντιπρόσωποι, ἰσχυρισθέντες ὅτι, ἑκάστη Ἐκκλησία ὡς αὐτοκέφαλος καὶ ἀνεξάρτητος δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀναφέρεται εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἐδέχθησαν κατόπιν τὴν πρότασιν ὑπὸ τὸν ὅρον «ὡς οἱ κανόνες καὶ ἡ ἱστορία ὁρίζουν». Ἐρρίφθη ἐν συνεχείᾳ ὑπὸ τῶν Ρώσων ἡ πρότασις ὅπως ὅλαι αἱ Ἐκκλησίαι ἔχουν εἰς τὰς χώρας των ἀποκρισαρίους, δηλαδὴ εἴδους πρεσβευτῶν, ἀλλ' ἡ πρότασις δὲν ἔγινεν ἀποδεκτὴ, δεδομένου ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία μὴ δεχομένη θέσιν ἀποκρισαρίου εἰς τὰ Πατριαρχεῖα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀναθεωρήσῃ τὴν ἀπόφασίν της.

Εἰς τὸν ὑπὸ τῶν ἐπιτροπῶν καταρτισθέντα κατάλογον προσετέθησαν ὡρισμένα νέα θέματα, ἀφοῦ ἄλλα συνεχωνεύθησαν καὶ ἄλλα ἐτροποποιήθησαν.

Μεταξὺ αὐτῶν διεγράφη δυστυχῶς τὸ θέμα τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν μετὰ τὴν χειροτονίαν, κατόπιν ἀρνητικῆς ψήφου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος! Εὐτυχῶς μόνον ὅτι παρέμεινεν καὶ ἐνεγράφη τὸ θέμα τῆς περιβολῆς τοῦ ἱεροῦ Κλήρου, τῆς ἐμφανίσεως καὶ ἀμφιέσεως αὐτοῦ ὡς καὶ τὸ παλαιοημερολογιακόν. Ἐπίσης ἐνεγράφησαν τὰ θέματα περὶ τῶν ραγδαίων κοινωνικῶν μεταβολῶν, ἡ τεχνικὴ γονιμοποίησις, ἡ καῦσις τῶν νεκρῶν κι' ἡ Ὀρθόδοξος Θεολογία, ἡ εὐθανασία, ἡ μελέτη καὶ ἡ ἐξεύρεσις τῶν πρακτικῶν μέσων διὰ τῶν ὁποίων δέον ὅπως ἐνισχυθῇ μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων λα

ΣΧΟΛΙΑ & ΚΡΙΣΕΙΣ

'Η ψῆφος τῶν Κληρικῶν

Συμφωνοῦμεν ἀπολύτως περὶ τῆς συμμετοχῆς τοῦ κλήρου μας εἰς τὰς ἐπικειμένας ἐκλογάς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ρίψιν τῆς ψήφου του, διαφωνοῦμεν ὅμως κατὰ βάσιν εἰς τὴν εἰδικὴν κίνησιν εἰς ἣν ἔχουν ἀποδυθῆ τινες, προτρέποντες τοὺς ἀνὰ τὴν ἐπικράτειαν κληρικοὺς νὰ ἐργασθοῦν προεκλογικῶς διὰ τὴν ἐπικράτησιν ὡρισμένης πολιτικῆς παρατάξεως, οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶναι αὕτη.

Οἱ κληρικοὶ εἶναι μὲν ἐλεύθεροι καὶ κατὰ τὸ Σύνταγμα καὶ κατ' ἐθνικὴν ἐπιταγὴν νὰ πράξουν τὸ καθῆκον των, προσερχόμενοι εἰς τὰς κάλπας ὡς ἐλεύθεροι πολῖται, δὲν πρέπει ὅμως κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἐκδηλώνωνται καὶ νὰ προπαγανδίζουν προεκλογικῶς, διότι τότε χάνει αὐτομάτως τὸ κῦρος της ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ὑποτίθεται, ὅτι πρέπει νὰ παραμένη ἀμέτοχος τῶν τοιούτων κινήσεων. Οὔτε ψυχολογικόν, οὔτε ἐποικοδομητικὸν εἶναι διὰ τοὺς πνευματικῶς καθοδηγουμένους πιστοὺς νὰ γνωρίζουν τὰ πολιτικὰ φρονήματα τοῦ ἱερέως των, διότι, τοῦτο ἀντὶ νὰ προσελκύη, ἀπομακρύνει, ὡς εἶναι φυσικόν, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία μακρὰν πάσης πολιτικῆς κινήσεως, ὀφείλει νὰ περιορίζεται μόνον εἰς τὸ πνευματικόν της ἔργον.

'Οφθαλμοὺς ἔχουσι καὶ οὐ βλέπουσι...

Κάποιο ἐκκλησιαστικὸ περιοδικό, γνωστὸν διὰ τὴν μυωπάζουσαν καλογερικὴν γραμμὴν τὴν ὁποίαν ἀνέκαθεν ἀκολουθεῖ, διακηρύσσει τὴν ἄνευ προηγουμένου ἱκανοποίησίν του, πού, ἐπὶ τέλους, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ Συνέδριον τῆς Ρόδου, φωτισθέντες... ἄνωθεν, ἀπέφυγον τὸν σκόπελον νὰ συμφωνήσουν μὲ τὰς λοιπὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν μετὰ τὴν χειροτονίαν, ὡς καὶ τὸ τοῦ δευτέρου γάμου τῶν ἐν χηρείᾳ διατελούντων. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι προτιμᾷ νὰ παρακολουθῇ τὰ ἑκάστοτε καὶ τὰ μόλις πρὸ ἡμερῶν ἀκόμη διαδραματισθέντα ἀνήκουστα φρικιαστικὰ σεξουαλικὰ συμπλέγματα τῶν ἱερομονάχων τῆς μονῆς Καρδίτσης, ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπῃ τοὺς κληρικούς μας εἰς τὴν φυσιολογικὴν οἰκογενειακὴν γραμμὴν τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ὥρισεν δι' ὅλους ἀνεξαιρέτους τοὺς ἀνθρώπους, εἴτε λαϊκοὶ εἶναι, εἴτε κληρικοί. Θὰ προτιμᾷ ἀκόμη ν' ἀκούῃ ἐπιβεβαιουμένην τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου Καρδίτσης κατατεθεῖσαν γνώμην ἑνὸς μάρτυρος, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας διάχυτοι ἀπλώθησαν αἱ εἰρωνεῖαι εἰς ὁλόκληρον τὴν αἴθουσαν, εἰπόντος ὅτι «μὰ ὅλοι τους κ. πρόεδρε, τὸ ἴδιο εἶναι...» ἀπὸ τοῦ νὰ ἴδῃ, ἐπὶ τέλους, τὸν κλῆρον μας νὰ ἀποκαθίσταται εἰς τὴν ἀνδροπρεπῆ καὶ ἔνθεον γραμμὴν εἰς τὴν ὁποίαν σήμερον ἀξιοῖ ὁλόκληρος ἡ κοινωνία νὰ βλέπῃ τὸν κληρικόν της.

Δὲν νομίζομεν ὅτι εἰς τὰ χρόνια μας εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ ἔχῃ θέσιν ὁ ταρτουφισμὸς καὶ ἡ ἐτσιθελικὴ διπροσωπεία καὶ μάλιστα εἰς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἔχουν ταχθῆ ἀπὸ τὸν τέλειον Θεόν, νὰ φωτίζουν καὶ νὰ καθοδηγοῦν.

Εἶναι ἀπὸ τὴν φύσιν ἀπαράδεκτον, οἱ τυφλοὶ νὰ χειραγωγοῦν τοὺς βλέποντας...

Ὄχι ἄλλην ἀναβολὴν

Οἱ ἐλιγμοὶ τοὺς ὁποίους κάνουν οἱ Ἱεράρχαι μας νὰ ἐπιτύχουν τὴν διὰ τὸν Μάρτιον συζήτησιν τῆς Ἱεραρχίας. δίδουν καὶ πάλιν ἀφορμὴν νὰ πιστεύσῃ ἡ κοινὴ γνώμη ὅτι τὰ πάντα τὰ μαγειρεύουν σύμφωνα μὲ τὰς ἐπιδιώξεις των καὶ τὰ συμφέροντά των. Ἔγινε γνωστὴ ἐπωδὸς πλέον ποὺ τὴν ἔμαθαν καὶ τὰ μικρὰ παιδιά: «Κατάλογος ἐκλογίμων καὶ μεταθετόν». Κάποτε—κάποτε ἀναφέρεται εἰς τὰ περιθώρια καὶ τὸ ἐφημερισκόν. Ἀλλά, διὰ τοὺς ἁγίους Ἀρχιερεῖς αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ τελευταῖον θέμα, διότι εἴθισται, οἱ χορτασμένοι νὰ μὴ πιστεύουν τοὺς νηστικούς.

Σύγκλησιν. λοιπόν, τῆς Ἱεραρχίας τὸ ταχύτερον ζητεῖ ἡ πεινῶσα τάξις τῶν ἐφημερίων μας καὶ ὁλόκληρος ἡ κοινὴ γνώμη, μὲ πρῶτον θέμα τὸ ἐφημεριακόν.

Φαίνεται ὅτι οἱ ἐπὶ μέρους διοικοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν δὲν φοβοῦνται οὔτε τὴν ὀργὴν τῶν ἐφημερίων ἤτις θὰ ἠδύνατο νὰ ξεσπάσῃ κάποτε, τίς οἶδε, κατὰ ποῖον οἰκτρὸν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τρόπον, οὔτε τὸν διὰ τήν ἀσυγχώρητον ἀβελτηρίαν των οἷκτον τοῦ κοινοῦ τοῦ ὁποίου τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον του, μεθ' οὗ ἔρχεται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς ἐπαφήν, παραμένει ἀμέριστον. Ἂς ἀνανήψουν, ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν, οἱ Ἱεράρχαι καὶ ἂς παύσουν νὰ ἐνοχλοῦν τὸν ἁρμόδιον ὑπουργὸν ἀπὸ τὸν ὁποῖον ζητοῦν τὴν διὰ τὴν ἀναβολὴν ἔκδοσιν τοῦ σχετικοῦ Β. Διατάγματος, ἐλπίζοντες ὅτι διὰ τῆς νέας Κυβερνήσεως θὰ ἐπιτύχουν τὸ περιβόητον μεταθετὸν τὸ ἱκανοποιοῦν τὰς ἐπιθυμίας των

Οἱ φίλοι τοῦ ἱερέως τοῦ χωριοῦ

Εἶναι ἰδιαιτέρως τιμητικὸν διὰ τοὺς ἀναλαβόντας τὴν εὐγενεῖς τῆς διασκέψεως μητροπολίτης Μύρων Χρυσόστομος ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς :

Αἱ ἐργασίαι τῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως ὑπῆρξαν ἀπολύτως ἱκανοποιητικαὶ καὶ οἰκοδομητικαὶ τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης, τῆς ὁμοφροσύνης καὶ τῆς πνοῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ δὲ πρωτοβουλία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα ὑπῆρξεν ἐξόχως ἀποδοτικὴ κι' εὐλογημένη.

Ἐπίσης παρατηρηταὶ παραστάντες εἰς τὴν Διάσκεψιν ἀναφερόμενοι εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς πρωτοβουλίας τοῦ Πατριάρχου ἐτόνιζον ὅτι αὕτη δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς προσωπικὴ ἡράκλειος νίκη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὁ ὁποῖος μετὰ 12 ὁλοκλήρους αἰῶνας, κατώρθωσε νὰ ἑνώσῃ εἰς κοινὴν Τράπεζαν, ἐν πλήρει εἰρήνῃ καὶ ἀδελφότητι, ἀπάσας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας.

Τὰ μέλη τῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως παρέμειναν εἰς Ἀθήνας μέχρι τῆς Πέμπτης 5ης Ὀκτωβρίου ὁπότε ἀνεχώρησαν, ἐπιστρέφοντες εἰς τὰς χώρας των.

νῆ πρωτοβουλίαν τῆς ἱδρύσεως ἐν Ἀθήναις εἰδικοῦ ἐνδιαιτήματος διὰ τοὺς ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι, ἐρχόμενοι εἰς τὴν πρωτεύουσαν διὰ διαφόρους ὑποθέσεις των, θὰ εὑρίσκουν ἕνα ἀνθρώπινο κατάλυμμα διανυκτερεύσεως καὶ δὲν θὰ καταφεύγουν λόγῳ τῆς μεγάλης πενίας των εἰς τὰ γ' κατηγορίας ξενοδοχεῖα ὅπου, ὡς γνωστόν, συχνάζουν ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνθρωποι τοῦ ὑποκόσμου καὶ ὑπόπτου ἠθικῆς προελεύσεως. Αὐτό, δηλαδή, ποὺ θὰ ἔπρεπε ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν νὰ εἶχε κάνει ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία διὰ τοὺς λειτουργούς της, τὸ ἐπραγματοποίησε ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία καὶ μάλιστα μία ἀξία παντὸς ἐπαίνου οἰκοδέσποινα, σύζυγος πρωθιερέως κεντρικοῦ Ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν.

Τὸ θεάρεστον καὶ ἐκτάκτως ἐκπολιτιστικὸν ἔργον τῆς ἀθηναίας δεσποίνης θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον νὰ ἐμιμοῦντο καὶ ἄλλαι κυρίαι, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἀνήκουν εἰς τὸ περιβάλλον τοῦ κλήρου, οὕτως ὥστε ἡ φαεινὴ αὐτὴ καὶ χριστιανικὴ ἰδέα νὰ προεκταθῇ καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν ἀνακούφισιν τοῦ ταλαιπώρου μας ἐπαρχιακοῦ κλήρου. Ἡ ἐφημερίς μας μαζὶ μὲ τὸν θαυμασμόν της, συγχαίρει ἐγκαρδίως τὴν ἐν λόγῳ κυρίαν, ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην συμμετασχοῦσαν εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ λίαν ἀπαραιτήτου καὶ θεαρέστου αὐτοῦ ἔργου.

'Ο λαὸς ἐπαγρυπνεῖ...

Ὄχι μόνον ἐκφεύγει τῶν ὁρίων τῆς στοιχειώδους εὐπρεπείας τὸ νὰ διαπληκτίζωνται, δίκην συμφεροντολόγων ἐμπόρων, καὶ νὰ δέρωνται ἀκόμη ἐν ὥρᾳ συνεδριάσεως οἱ ... ἅγιοι ἀρχιερεῖς μας, ἀλλὰ ἐκθέτει συνάμα κατὰ τρόπον ἐγκληματικὸν τὴν ἰδέαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ ὄμματα καὶ τὴν διάνοιαν τοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον, πολὺ δικαίως, κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς ἔχει πάντα λόγον νὰ ἀπαιχθάνεται πᾶν ὅ,τι ὑπενθυμίζει Ἐκκλησίαν καὶ νὰ τρέπεται εἰς φυγὴν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι καὶ μόνον τῆς λέξεως «ῥᾶσον». Ὁποῖον κατάντημα! Καὶ οἱ μὲν ἐλάχιστοι ἐκλεκτοὶ ἐξ αὐτῶν νὰ διακηρύσσουν δημοσίᾳ ὅτι «αἰσχύνονται, διότι εἶναι Ἀρχιερεῖς» οἱ ἄλλοι, οἱ πολλοί, νὰ μὴ λαμβάνουν οὐδόλως ὑπ' ὄψει τὴν ἱερὰν ἰδιότητά των καὶ νὰ σκέπτωνται καὶ νὰ πράττουν πάντοτε σύμφωνα μὲ τὰς προϋποθέσεις ἐκείνας ποὺ θὰ διασφαλίζουν τὰ αἰώνια συμφέροντά των. Ἀλλά, τὸ ἀτομικὸν συμφέρον καὶ ἡ ἰδέα τῆς Ἐκκλησίας δὲν συμβιβάζονται καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἔχει συνειδητοποιηθῆ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ καὶ ἐντεῦθεν ἡ ὀργή του κατὰ τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας. Ἂν ὅμως οἱ ἰθύνοντες αὐτὴν βάλθηκαν, καλὰ καὶ σώνει, νὰ κλείσουν τὶς πόρτες της, ὁ λαὸς μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ περαιτέρω τὴν ὀργήν του, πολὺ ταχέως θὰ λάβῃ μέτρα τὰ ὁποῖα θὰ ἐκσπάσουν μετὰ πρωτοφανοῦς διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας πατάγου ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ὑπευθύνων.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΥΠΟΣΧΕΤΑΙ ΤΑΚΤΟΠΟΙΗΣΙΝ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΩΝ

Εἰς τὸν κυκλοφορήσαντα ἀπολογισμὸν τοῦ ΤΑΚΕ τοῦ 1960, δημοσιεύεται μήνυμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Θεοκλήτου πρὸς τοὺς ἐφημερίους, εἰς τὸ ὁποῖον τονίζει ὅτι τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. εἶναι στερεά, αἱ πρὸς τοὺς ἠσφαλισμένους του παροχαὶ ἐξυπηρετικαὶ καὶ ἡ ὀργάνωσίς του θαυμασία, συνεχῶς δὲ ἐπιδιώκεται ἡ ταχυτέρα πρὸς τὰ πρόσω πορεία τοῦ ἀσφαλιστικοῦ ὀργανισμοῦ τῶν ἐφημερίων μὲ γνώμονα νὰ καταστῇ τὸ ΤΑΚΕ ἡ σταθερὰ βακτηρία τῶν γεγηρακότων καὶ ὁ στοργικὸς ἀντιλήπτωρ τῶν ἀσθενούντων. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐκφράζει περαιτέρω τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι ἐγγὺς εἶναι ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν τὸ ΤΑΚΕ, ὁπλιζόμενον διὰ τῆς ἀπαραιτήτου ἐκσυγχρονισμένης νομοθεσίας, θὰ παράσχῃ πλήρη ἀσφάλισιν τοῦ ἐφημεριακοῦ κόσμου διὰ τῆς ἐφαρμογῆς στερεῶν ἐπιστημονικῶν κοινωνικῆς προστασίας ἀρχῶν.

ΚΑΤΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΝΑ ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΖΟΥΝ ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΑΙΡΕΣΙΝ

Εἰς 150 καὶ πλέον ἄτομα κατελήφθησαν νὰ προσηλυτίζουν εἰς μίαν νέαν αἵρεσιν «Χριστιανὸς» οἱ Ἰ. Τερζάκης ἐτῶν 54 ξυλουργὸς καὶ Ἰ. Μιχαλέτος, ἐτῶν 77, εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Παλιγγενεσίας οἰκίαν τοῦ πρώτου. Οἱ συλληφθέντες ὡδηγήθησαν εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Ἐν πλήρει ὁμοφωνίᾳ ἀπεφασίσθησαν τὰ θέματα τῆς μελλούσης Προσυνόδου. Ἀδιατάρακτος ἡ ἑνότης τῆς ὀρθοδοξίας. Ἔχει πλήρη συνείδησιν τῶν εὐθυνῶν καὶ τῶν ὑποχρεώσεών της ἔναντι τῶν παρόντων προβλημάτων. Χαιρετισμὸς τῆς ἀγάπης πρὸς τὰς ἐκκλησίας Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

Ἐτερματίσθησαν τὴν 30ην Σεπτεμβρίου αἱ ἐργασίαι τῆς πανορθοδόξου διασκέψεως. Τὴν πρωΐαν εἰς πανηγυρικὴν συνεδρίασιν οἱ σύνεδροι ἤκουσαν τὰ μηνύματα τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐπεκύρωσαν τὰ πρακτικὰ καὶ τὰς ἀποφάσεις. Ἀκολούθως ἐνεκρίθη τὸ κείμενον μηνύματος πρὸς ὁλόκληρον τὸν ὀρθόδοξον κόσμον, τὸ ὁποῖον καὶ ἀνεγνώσθη τὴν ἑπομένην ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς διασκέψεως μητροπολίτου Καβάλας κ. Χρυσοστόμου κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πανηγυρικῆς λειτουργίας εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐχοροστάτησαν ἀπὸ κοινοῦ, οἱ ἡγέται τῶν 12 ἀντιπροσωπειῶν.

Εἰς τὸ ἐγκριθὲν Μήνυμα τονίζονται μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἑξῆς :

«Ἔχοντες συναίσθησιν τῆς μεγάλης ἡμῶν εὐθύνης ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, διαδηλοῦμεν ὅτι ἐν πνεύματι ἀδελφικῆς ὁμοφροσύνης ἐξητάσαμεν τὰ ἐμπίπτοντα, εἰς τὴν ἐνταῦθα περιωρισμένην εὐθύνην ἡμῶν θέματα, καὶ ὁμοφώνως ἀπεφάνθημεν ἐπὶ τοῦ καταλόγου τῶν θεμάτων τῆς μελλούσης προ - Συνόδου, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦντα ἀπὸ μακροῦ τὰς κατὰ τόπους ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τὸν χριστιανικὸν κόσμον γενικώτερον, ἐτέθησαν σήμερον ὁριστικώτερον καὶ εὗρον τὴν ἔκφρασιν αὐτῶν ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ, θὰ τύχωσι δὲ τῆς δεούσης μελέτης καὶ ἐξετάσεως εἰς τὴν μέλλουσαν προ - Σύνοδον ἡμῶν καὶ θὰ ἀποκατασταθῶσιν εἰς λύσεις ὁριστικάς, Θεοῦ εὐδοκοῦντος, εἰς τὴν συγκληθησομένην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

»Μέγα ὑπῆρξε, καθ' ἑαυτό, τὸ γεγονὸς τῆς συνάξεως ἡμῶν ἐνταῦθα. Καὶ δὲν ἀπεμακρύνθημεν ποσῶς ἀπὸ τὴν βασικὴν ἰδέαν καὶ βεβαιότητα ὅτι τὰ ὄμματα τῶν ἀπαναχοῦ τέκνων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ προσοχὴ ὁλοκλήρου τοῦ παγχριστιανικοῦ κόσμου ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς ἡμᾶς καὶ πρὸς τὸ ἔργον ἡμῶν. Ἡ Ὀρθοδοξία, διὰ πρώτην φορὰν, μετὰ μακρὰν περίοδον χρόνου, συνήρχετο εἰς διάσκεψιν τοσούτω ἀντιπροσωπευτικὴν τῆς πληρότητος αὐτῆς.

Ἡ συναίσθησις τῆς σημασίας τοῦ γεγονότος τούτου, ὡς καὶ ἡ εὐθύνη ἀπέναντι τῆς εὐρυτάτης προσμονῆς τοῦ κόσμου, ὑπῆρξε μεγίστη παρ' ἡμῖν, τοῖς ἀντιπροσώποις τῶν ἐκκλησιῶν καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας αὐτάς.

»Ἐξερχόμεθα τῆς διασκέψεως ἡμῶν ταύτης ἐνισχυμένοι ἐν τῇ πίστει ἡμῶν καὶ ἐν τῇ ἐλπίδι ἡμῶν καὶ ἐν τῇ ἀγάπῃ ἡμῶν, βέβαιοι περὶ τῆς ἐν τῇ ἑνότητι ἰσχύος τῆς ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Η ΕΝΟΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἀπεβλέψαμεν εἰς τὴν συνειδητοποίησιν τῆς εὐθύνης τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν ἡμῶν κατὰ τοὺς παρόντας καιρούς, εἰς τὴν ὑπογράμμισιν τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς τῶν πιστῶν ἡμῶν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ὡς συνόλου, καὶ διεβεαιοῦμεν τοὺς πάντας, ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία ἔχει πλήρη συνείδησιν τῶν εὐθυνῶν καὶ ὑποχρεώσεων αὐτῆς ἔναντι τούτων.

»Πιστεύομεν ὅτι αἱ κατὰ τόπους ἀδελφαὶ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι φυλάττουσαι, τὴν σωτηριώδη πίστιν τῶν πατέρων ἡμῶν, διατελοῦσαν ἐν τῇ ἑνότητι ἐκείνῃ, τῆς ὁποίας εἰκόνα ἀποτελεῖ ἡ μυστικὴ καὶ ὑπερφυσικὴ ἑνότης τῆς Παναγίας καὶ μοναρχικῆς καὶ συνθρόνου Τριάδος ἐν τῇ Θεότητι. Καὶ τὴν ἑνότητα ταύτην, τὴν ἐσωτάτην καὶ ἀδιατάρακτον, προέβαλεν ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, κατὰ τὴν παροῦσαν ἱστορικὴν περίπτωσιν.

» Καλούμεθα εἴπερ ποτὲ ἄλλοτε σήμερον, ἵνα πληρώσωμεν τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ καὶ βαστάσωμεν τὰ βάρη ἀλλήλων καὶ ἀναστραφῶμεν ὡς δεῖ, ἐν Οἴκῳ Θεοῦ ἥτις ἐστὶν Ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος, πιστεύομεν δὲ ὅτι ἡ πορεία ἡμῶν θὰ εἶναι καὶ σήμερον καὶ ἐν τῷ μέλλοντι οἵα ἦτο καὶ κατὰ τοὺς μεγάλους καὶ παρωχημένους αἰῶνας τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, πορεία οἰκοδομῆς καὶ στηρίξεως τοῦ ἑνὸς σώματος τοῦ Χριστοῦ, εἰς ἀπολύτρωσιν τῆς περιποιήσεως καὶ εἰς ἔπαινον τῆς δόξης.

»Ἐν συνειδήσει, ὅθεν, τῆς μεγάλης ἡμῶν εὐθύνης, πρὸ τοῦ Θεοῦ, διὰ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, πάντων τῶν ἀνθρώπων τῶν ζώντων ἐπὶ προσώπου τῆς Γῆς καὶ δημιουργηθέντων ἐξ ἑνὸς αἵματος, διατελούντων δὲ ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς δοθείσης ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐντολῆς τῆς Ἀγάπης καὶ ἐξ ὀνόματος Αὐτοῦ παρακαλοῦμεν πάντας ὑμᾶς τοὺς μακρὰν καὶ ἐγγὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν : «Εἰρήνην ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς, εἰρήνην τὴν κατὰ Χριστόν, εἰρήνην τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν».

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΑΝΑΤΟΛΗΝ ΚΑΙ ΔΥΣΙΝ

» Ἐνισχυμένοι, ἐν τῇ προσευχῇ καὶ ἐν ταῖς εὐχαῖς τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν τῶν σεπτῶν ἀρχιποιμένων αὐτῶν καὶ τοῦ ἀπανταχοῦ πληρώματος, διερμηνεῖς τοῦ εὐσεβοῦς πνεύματος, τοῦ ὁποίου εἴμεθα φορεῖς χαιρετίζομεν ἐν ἀγάπῃ πάντας τοὺς ἐκ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ἐν τῇ Ἀνατολῇ μεθ' ὧν πολλοὶ καὶ ἀκλόνητοι δεσμοὶ ταυτότητος ψυχῆς καὶ φρονήματος ἀπὸ αἰώνων μακρῶν ὑφίστανται, καὶ τοὺς ἐν τῇ Δύσει, μεθ' ὧν δὲν ἐπαύσαμεν ποτὲ νὰ διατελοῦμεν ἐν συνεργασίᾳ, ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου : «Ἵνα πάντες ἓν ὦσιν» ὑπὲρ ἧς ἀδιαλείπτως προσεύχεται ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία.

» Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, πρὸς τὸν τελειωτὴν τῆς πίστεως ἡμῶν ἀφορῶντες, ἐκφράζομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι οὗτος θὰ τηρήσῃ ἡμᾶς καὶ τὸν κόσμον αὐτοῦ ἅπαντα, ἐν τῇ ἀγάπῃ αὐτοῦ καὶ τῇ χάριτι αὐτοῦ, δεόμεθα δὲ ὅπως ὁ ἄρχων τῆς εἰρήνης Χριστὸς διατηρήσῃ ἀδιατάρακτον τὴν «ἐπὶ γῆς εἰρήνην καὶ ἀνθρώποις εὐδοκίαν».

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΑΣ ΘΑ ΣΥΜΜΕΤΑΣΧΗ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΓΟΣΜΙΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΔΕΛΧΙ

Τὴν 13ην τρέχ. συνῆλθε ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μητροπολίτου Μαντινείας, λόγῳ τῆς συνεχιζομένης ἀσθενείας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ἡ Διαρκὴς Σύνοδος ἥτις κυρίως ἠσχολήθη μὲ τὸ θέμα τῆς ἐκπροσωπήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν γεν. Συνέλευσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν τὸ ὁποῖον θὰ συνέλθῃ τὸν προσεχῆ μῆνα Νοέμβριον.

Ἡ ἀντιπροσωπεία μας θὰ ἀπαρτισθῇ ἀπὸ 17 μέλη μεταξὺ τῶν ὁποίων ἱεράρχαι, Θεολόγοι καὶ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐκ τῶν καθηγητῶν παρητήθησαν τῆς συμμετοχῆς οἱ καθηγηταὶ κ. κ. Τρεμπέλας καὶ Καρμίρης καὶ ἡ Σύνοδος ἀπεφάσισεν, ὅπως τὴν μίαν ἐκ τῶν θέσεων καταλάβῃ, ἐφ' ὅσον δεχθῇ, ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων.

Οἱ Μητροπολῖται Μαντινείας, Ἀττικῆς, Θεσσαλιώτιδος καὶ Κίτρους, ὡμίλησαν περὶ τοῦ ρόλου τὸν ὁποῖον θὰ παίξουν οἱ ἀντιπρόσωποί μας εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ Δελχί, τονίσαντες τὴν σημασίαν τοῦ γεγονότος καὶ την ἔννοιαν τῆς παρουσίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς ἡνωμένης δυνάμεως μετὰ τὴν ἐπιτευχθεῖσαν ἑνότητα εἰς τὴν Ρόδον.

Εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦτο θὰ μετάσχουν ἐπίσης, ἀντιπρόσωποι τῶν Πατριαρχείων, ὡς καὶ διὰ πρώτην φοράν, ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΟΣ Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΖΗΤΕΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Κατόπιν τῶν γνωστῶν ἐπεισοδίων, περὶ ὧν γράφομεν εἰς ἄλλην στήλην, τὰ ὁποῖα συνέβησαν μεταξὺ τῶν ἱεραρχῶν κατὰ τὴν «ληστρικὴν» ὡς τὴν ὠνόμασαν Σύνοδον, ὁ Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως ἐπέδωκε, ὡς πληροφορούμεθα, τὴν 16ην τρέχ. εἰς τὸν προεδρεύοντα τῆς Διαρκοῦς Συνόδου Μητροπολίτην Μαντινείας Γερμανὸν—ἀσθενοῦντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου—ἀναφοράν, προκειμένου αὕτη νὰ διαβιβασθῇ μέσω τῆς Συνόδου, εἰς τὴν Ἱεραρχίαν εἰς ἣν περιγράφει τὴν προβληματικὴν θέσιν τῶν ὁμιλητῶν ἱεραρχῶν, διότι—ὡς λέγει—ὑπὸ τρομοκρατικὰς συνθήκας ἀδυνατοῦν νὰ δηλώσουν μετὰ παρρησίας τὴν γνώμην των κατὰ τὰς συνεδρίας τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Προτείνει δὲ ὅπως προστατευθῇ ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου τῶν Μητροπολιτῶν εἰς τὰς Συνόδους καὶ δίδει τὴν γνώμην ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἐπεμβαίνῃ αὐτεπαγγέλτως ἡ Διαρκὴς Σύνοδος διὰ τὴν τιμωρίαν τῶν ἐκτρεπομένων.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΣΚΕΨΙΝ ΡΟΔΟΥ

ΟΙ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐργασιῶν τῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως οἱ σύνεδροι ἐπέστρεψαν τὴν 2 Σεπτεμβρίου εἰς τὰς Ἀθήνας. Τούτους ὑπεδέχθησαν ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ὑπουργείων Ἐξωτερικῶν καὶ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως. Τὴν 1 μ.μ. συνεκεντρώθησαν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν ὅπου ἐψάλη δοξολογία ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν. Τούτους προσεφώνησεν ὁ ἀναπληρῶν τὸν ἀσθενοῦντα Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Μητροπολίτης Κορινθίας ὅστις ἐξέφρασε τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ Κλήρου καὶ Λαοῦ διὰ τὸ ἐπιτευχθὲν ἔργον τοῦ Συνεδρίου κορωνὶς τοῦ ὁποίου πῆρξε ἡ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς διαπ